

TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması: **Parti, sınıf ve siyasal mücadele**

s.12-16

“**D**evrimci bir parti kendi taktik önceliklerini, kendi stratejik yönelimine göre belirlemek zorundadır. Türkiye’deki siyasal süreçlere etkin bir biçimde müdahale edebilmenin tek yolu, kendi toplumsal alanınızda, yani işçi sınıfı içerisinde siyasal bir güç olmaktır.

“**D**evrimci bir sınıf hareketi için ileri!”, temel şiarımız, temel kaygımız, temel yoğunlaşma noktamız olmalı. İdeolojik tutarlılık açısından, siyasal mücadele açısından, Kürt sorunu açısından, orta sınıf baskısı açısından, boğazlaşmalar içerisinde sürekli kendini tüketen bir bölge olarak Ortadoğu’ya bir çıkış yolu bulabilmek açısından, devrimcileşecek bir işçi sınıfı hareketini tek çıkış yolu olarak görmeliyiz.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 06
12 Şubat 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

Sosyal yıkım saldırılarını ve kirli savaşı

DURDURALIM!

Sermaye düzeninin ölçsüz saldırganlığına rağmen giderek olgunlaşan bu mücadele dinamiklerinin “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” çizgisinde örgütlenmesi ve devrimci bir kanala akıtılması, günün en temel sorumluluğu olarak karşımızda duruyor. Bu nedenle, yeni döneme devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışıyla hazırlanan sınıf devrimcileri, bu mücadele dinamikleri ile bütünleşmeyi ve alttan alta mayalanmakta olan sınıf hareketinin kalbinde konumlanmayı esas almak durumundadır. 82

4

Kanunsuzların kanunları hükümünü yitirmiştir

Sıra; işçi sınıfı ve emekçilerin kendi sınıf kanunlarını hayat geçirmesine, mücadele eden Kürt halkı ile dayanışmayı büyütmesine gelmiştir.

6

Greif yeni dönemin buz kıranıdır

İşçi sınıfına kölelik koşullarının dayatıldığı, şu günlerde Greif İşgali ile somutlaşan mücadele ilkeleri işçi sınıfına çıkış yolunu göstermeye devam ediyor.

19

Mücadele tarihinden: Novamed Grevi

Novamed fabrikasında, kadın işçilerin sergiledikleri mücadele ve direniş, Türkiye’de kadın işçi mücadelesinde onurlu yerini almıştır.

Çözüm birleşik devrimci mücadelede

s.3

Ortadoğu'da savaş kışkırtıcılığı

s.21

Libya'ya saldırı hazırlığı

s.22

Sosyal yıkım saldırılarını ve kirli savaşı durduralım!

Her açıdan gözü dönmüş bir sermaye düzeni ve devleti ile karşı karşıyayız. Son aylarda yaşanan gelişmeler bu gerçeği tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor.

Kürt halkına yönelik kirli savaş uygulamaları Cizre'de olduğu gibi kitlesel imha boyutuna varmış durumda. Sokağa çıkan ilerici-sol güçler azgın polis terörü ile ezilmek isteniyor. Akademisyenlerden sanatçılara ve basın emekçilerine kadar toplumun ilerici birikimi de bu saldırganlığın hedefi haline getiriliyor.

Ortadoğu'da süren emperyalist savaşın yıkımından kaçan on binlerce insan, Türkiye topraklarında adeta köle muamelesi görüyor. İnsanlık dışı kamplarda ve kapitalist sistemin azgın sömürü dişlilerinde yaşam savaşı veren göçmenler, Türk sermaye devleti ile emperyalist güçler arasında milyar dolarlık kirli pazarlıkların konusu haline getiriliyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler de bu saldırganlığın en dolaysız hedefi durumunda. Sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde hazırlanan yıkım programları ile işçi sınıfının boynundaki kölelik zincirleri daha da kalınlaştırılmak isteniyor. Başta kıdem tazminatı hakkının gaspı olmak üzere, sömürü koşullarını ağırlaştıracak bir dizi saldırı başlığı sermaye hükümetinin masasında duruyor. Geçtiğimiz hafta başında meclise sunulan ve içerisinde başta Özel İstihdam Büroları olmak üzere esnek çalışmayı yasal zeminlere kavuşturacak olan düzenlemeler, işçi sınıfını hedef alan yıkım saldırılarının öne çıkan

yanlarını oluşturuyor.

Bu çok yönlü saldırılar Türkiye toplumu üzerinde ciddi bir ağırlığa dönüşmüş durumda. Fakat bu aynı süreç sermaye düzeninin açmazlarını da derinleştiriyor. Zira tüm pervasızlığına ve ölçsüzlüğüne rağmen kirli savaş uygulamaları ve imha saldırıları Kürt halkının direncini kıramıyor. Tersine, uzun bir süredir çözüm aldatmacasıyla oyalanan emekçi Kürt halkının öfkesini büyütüyor, geride kalan süreçte oluşturulan düzen içi çözüm yanılsaması hızla tuzla buz oluyor.

Sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan saldırı programı da bir başka açmaz olarak emek-sermaye çelişkinin daha da keskinleşmesinin önünü açıyor. Bugün fabrikalar ve sanayi havzaları içten içe kaynıyor. Düzenin tüm demagogileri, çıplak sömürü gerçeğini ve işçi sınıfına dayatılan kölelik koşullarını perdelemeye yetmiyor. Asgari ücrete yapılan sözde zamdan sonra ortaya çıkan tepki, bu olgunun bugün için en görünen yüzü. Bununla birlikte, sermaye devletinin uygulamaya hazırlandığı kapsamlı yıkım saldırılarının hoşnutsuzluğun daha da derinleşmesine yol açacağı, kitlesel patlamaları mayalayacağı ise açık.

Yakın tarihimizde yaşanan kimi gelişmeler Türkiye toplumunda olgunlaşan mücadele dinamiklerini tüm açıklığıyla gözler önüne serdi: Batıda Haziran Direnişi ve Metal Fırtınası, doğuda Kürt halkının 6-7 Ekim Kobanê serhildanı ile Kürt halkının güncel planda sürmekte olan direnişi...

Sermaye düzeninin ölçsüz saldırganlığına rağmen giderek olgunlaşan bu mücadele dinamiklerinin "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" çizgisinde örgütlenmesi ve devrimci bir kanala akıtılması, günün en temel sorumluluğu olarak karşımızda duruyor. Bu nedenle, yeni döneme devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışıyla hazırlanan sınıf devrimcileri, bu mücadele dinamikleri ile bütünleşmeyi ve alttan alta mayalanmakta olan sınıf hareketinin kalbinde konumlanmayı esas almak durumundadır. Zira bu mücadele dinamikleri gerçek manada devrimci bir sınıf hareketi ek-senine bağlanmaksızın, ne sermayenin topyekûn saldırıları püskürtülebilir ne de Türkiye toplumunun üzerine çöreklenen gerici ağırlık kaldırılıp atılabilir.

Bu yönüyle TKİP V. Kongresi'nin çağırısı fazlasıyla açıktır:

"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!, temel şiarımız, temel kaygımız, temel yoğunlaşma noktamız olmalı. İdeolojik tutarlılık açısından, siyasal mücadele açısından, Kürt sorunu açısından, orta sınıf baskısı açısından, boğazlaşmalar içerisinde sürekli kendini tüketen bir bölge olarak Ortadoğu'ya bir çıkış yolu bulabilmek açısından, devrimcileşecek bir işçi sınıfı hareketini tek çıkış yolu olarak görmeliyiz. Türkiye işçi sınıfının ağırlık kazandığı bir sosyal mücadelenin cereyanı, etki ve sonuçlarını kendini çevreleyen tüm bölgelerde gösterecektir. Bundan da kuşku duymamalıyız." (TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması)

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/06 * 12 Şubat 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Çözüm birleşik devrimci mücadeledede!

Kürt sorunu Türkiye'nin temel gündemlerinden biri olmaya devam ediyor. "Çözüm süreci"nin iflas etmesiyle bir kez daha savaş kısır döngüsüne geri döndü. Kürt halkına dönük kirli ve karanlık savaş her geçen gün yeni bir boyut kazanıyor.

Türk sermaye devletinin bugünkü savaşı öncekilerden oldukça farklı özelliklere sahiptir. Kürt halkına dönük bir toplu cezalandırma ve imha biçiminde yürütülmektedir. Bu kez köyler değil kentler kuşatılmakta, yakılıp yıkılmaktadır. Bu kez on binler halinde göçe zorlananlar kent yoksullarıdır. Şimdi JİTEM ve benzeri kirli ve karanlık cinayet aygıtları değil, ordu, özel timleri, polisi, OHAL valileri, kaymakamları ve medyası ile tüm bir devlet aygıtı devrededir. Tam bir işgal ordusu gibi hareket edilmekte, hiçbir yasa ve kural tanınmamaktadır. Tek tek öncüler değil, bir bütün olarak Kürt halkı hedeflenmektedir. Her şey göze alınmıştır, her şey açıktan ve tüm dünyanın gözü önünde yapılmaktadır. En kanlı icraatlar resmen savunulmaktadır. Hitler'e ve siyonist barbarlara rahmet okutulmaktadır.

Türk sermaye devleti birkaç ay içinde Kürdistan'ı tam bir savaş alanına çevirmiştir. Zırhlı birlikleri ile kuşatma altına aldığı kentleri kısa sürede tam bir harabeyle çevirmiştir. Öyle ki, yüz binin üzerinde insanın yaşadığı kentlerin nüfusu on bine düşmüştür.

Sermaye devletinin bugünkü savaşı, resmi ve sivil kurmaylarının deyimiyle, bir toptan ezme, cezalandırma ve çöktürme savaşıdır. Hedefi ise Kürt halkının direnme iradesini kırmak, taleplerinden vazgeçirmek ve nihayet teslim almaktır. Her yeni adım da bu amaç çerçevesinde atılacaktır. Demek oluyor ki, ne zaman, hangi vesileyle ve hangi adla gündeme getirileceğinden bağımsız olarak, yeni "çözüm" manevraları da bu koşullara bağlanacaktır. Yeni bir masa ancak bu koşullarda kurulacaktır. Kürt hareketine ve halkına dayatılan budur.

"MASTER PLANI" YA DA "MİLLİ BİRLİK VE BERABERLİK PROJESİ"

Sermaye devletinin kirli savaşına kar-

şı Kürt halkı Cizre, Silopi, Diyarbakır/Sur kentlerinde yiğitçe direniyor. Teslim ol çağrılarına direnişle karşılık veriliyor. Sergilenen direnme iradesi katliamcı devleti çılgına çeviriyor. Her geçen gün daha acımasız boyutlar kazanan vahşetin gerisinde bu var.

Sömürgeci devletin savaş kurmayları bu direnç kırılıncaya dek kirli savaşa ara vermeyeceklerini belirtiyorlar. Fakat bunun Kürt halkının iradesini kıramayacağı da biliyorlar. Bunun içindir ki, bir yandan bir imha savaşı sürdürürken, sözde çözüm manevralarını devreye sokmayı ihmal etmiyorlar. Ahmet Davutoğlu'nun geçtiğimiz günlerde açıkladığı, sermaye devletinin

karanlık ofislerinde hazırlandığı tartışmasız olan "Master planı" adlı manevra bunun ifadesidir.

Davutoğlu'nun beyanlarında anlaşılacağı üzere, Ankara'da yeniden bir Kürt masası kurulmuştur. Ancak bu kez masada Türk sermaye devletinin resmi ve sivil kurmayları, istihbarat elemanları vardır. Kürt halkının iradesini temsil etmeyen Kürt şahsiyetler de buna bir dolgu malzemesi olarak eklenmiştir. Yani bu masada Kürt hareketi yoktur. Bu kez müzakereler bölgelerde ve yeni politikalarının aleti olmayı kabul edenlerle yapılmak isteniyor. "Çözüm"e dönük tartışmaların bu istişare toplantılarında yürütülmesi

düşünüyor.

Tüm ayrıntılarından arındırıldığında, "Master planı" adı verilen bu pakette Kürt sorununun çözümü çerçevesinde yeni hiçbir şey bulunmamaktadır. Bu plan devletin ve sistemin efendilerinin süreçteki ihtiyaçları çerçevesinde gündeme sokulan "Kürt açılımı" manevrasının da çok gerisindedir. Zira "Kürt açılımı"nın her şeye rağmen oyalayıcı ve beklenti yaratıcı bir yönü vardı. "Master planı" böyle bir nitelik de taşıyor. Türk sermaye devletinin, inkar, imha ve asimilasyona dayalı klasik politikasının yeni bir versiyonudur.

Söz konusu "Master planı", 1925 yılındaki Şeyh Said isyanı sırasında uygulanan, Ağrı/Zilan ve Dersim isyanları sonrasında da gündemleştirilen "Şark İslahat Planı"nın bir örneğidir. Ve Kürt hareketini dışarıda bırakan niteliği ile de daha baştan ölü doğmuş bir plandır. Böyle olduğunu AKP içindeki kimi şahsiyetler de itiraf etmektedirler. Bu aynı düşünceler, yandaş medyadaki kimi sözcüler tarafından da açıkça dile getirilmektedir.

BU KISIR DÖNGÜ ARTIK KIRILMALIDIR

Kısacası "Master planı"nın bir geleceği yoktur. "Devletin Kürt açılımı" ve "çözüm süreci" macerası göstermiştir ki, ister İmralı'da isterse Ankara'da başkaları ile kurulsun, hele de bugünkü koşullarda devletin kuracağı hiçbir masa çözüm masası olamaz. Benzer mizansenlerle kurulan her masa ve her müzakere sadece yeni bir hayal kırıklığı ile sonuçlanır. Kürt hareketi kendisine her defasında hayal kırıklıkları yaşatan bu yönlü çağrılarını

faydasızlığını artık görmek ve bundan ders çıkarmak durumundadır.

Kürt hareketinin ileri sürdüğü talepler ancak bir devrimle elde edilebilecek taleplerdir. Elbette bu taleplerin tümü de son derece meşru ve haklı taleplerdir. Ancak bu talepleri karşılamak bu devletin doğasına aykırıdır. Hele de dümeninde Türk-İslam sentezcisi bir gerici duruyorsa... Bu devletin parlamentosunda da, bu parlamentonun çıkarmayı tasarladığı Anayasa'dan da Kürt sorununun çözümüne ilişkin hiçbir şey çıkması mümkün değildir.

Bugüne kadarki deneyimlerden biliyoruz ki, Kürt hareketi bu taleplerden vazgeçmiyor. Her defasında bunları "masa"da elde etmek istiyor. Bu mümkün olmadığı için de oyalama sürecinin ardından masalar devriliyor, gerisin geri çatışmalı bir döneme giriliyor. Kürt halkına da, Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halklarına da yarar sağlamayan bir kısır döngüdür bu.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ile kader birliği içinde, çözümü birleşik devrimci mücadelede aramak, Kürt halkının çıkarlarına hizmet edecek tek seçenektir. Kürt halkının yaşadığı acıları ve yıkımları kesin ve kalıcı biçimde sona erdirecek, etrafında oluşturulan karanlığı dağıtacak ve kardeş halklarla birlikte kendisini özgürlüğe ve kurtuluşa götürecektir biricik yol budur.

Kürt halkının tümüyle haklı ve meşru istemlerini kararlılıkla destekleyen sınıf devrimcileri, Kürt, Türk ve tüm bölge halklarının ortak kurtuluşunun yolunu açacak olan birleşik bir direniş için çabalarını yoğunlaştıracaklardır.

Kanunsuzların kanunları hükmünü yitirmiştir!

Kanunsuzların kanunları hükmünü yitirmiştir. Sıra; sınıf savaşımında aktif rol alması gereken işçi sınıfı ve emekçilerin kendi sınıf kanunlarını hayat geçirmesine, özgürlük ve eşitlik talebiyle mücadele eden Kürt halkı ile dayanışmayı büyütmesine gelmiştir.

İçerde Kürt halkına yönelik kirli savaş tırmandıran, sosyal yıkım saldırılarıyla işçi ve emekçiler üzerindeki kölelik prangalarını ağırlaştırmaya çalışan; dışarıda ise tüm hezimetine rağmen parçası oldukları savaş ve saldırganlık politikasına tutunmaya çalışan sermaye devleti tüm bunları yaparken hiçbir kural ya da yasa tanımıyor. En demokratik eylemler polis saldırısına uğruyor, cenazeler verilmiyor, sokaklarda ve bodrum katlarında yaralı insanların ölmesi bekleniyor. HDP'li ve-killers şahsında bu düzenin parlamentosunda olmanın dahi bu faşist saldırganlık karşısında hiçbir ayrıcalığı olmadığı ortaya çıkıyor. Tayyip Erdoğan'ın Kürdistan'daki kaymakamlara verdiği "Gerekirse mevzuatı bir kenara koyun" talimatı, esasında sermaye devletin genel yaklaşımını ifade ediyor.

Böyle kural/yasa tanımaz bir düzende; işçi ve emekçilerin hak arama eylemleri, gösteri yapma hakları söz konusu olduğunda aynı kanunlar engelleyici bir faktör oluyor. Düzen, kendi ihtiyaçları için kendi yasalarını dahi çiğnerken, temel hak ve özgürlükler karşısında birden kanun ve nizamı hatırlıyor. Ancak mevzu Kürt halkı olunca "Gayri Nizami Harp" yürütenlerin kendilerine yönelik toplumsal muhalefete karşı "yasalar çerçevesinde" sınırlar getirmesi bir çelişki değil.

Cumhurbaşkanlığı yetkileri kendisine dar gelen Erdoğan'ın, yarattığı fiili duruma uyulması gerektiğine hükmetmesi bu düzenin işleyiş esaslarını gösteriyor. Keza el fenerleriyle hırsızlık yapanların hapse

atıldığı bu düzende, "deniz fenerleriyle" hırsızlık yapanların dokunulmazlık zırhı bulunuyor. Diğer taraftan Kürt halkının gerçekleştirdiği eylemlerde "vur emri" hayata geçiriliyor.

Tüm bunların ortaya çıkardığı sonuç oldukça nettir. Kanlı sömürü düzenini ayakta tutmak için gerektiğinde kendi yasalarına dahi uymayanların kanunları, hak ve özgürlükler mücadelesinde çoktan hükmünü yitirmiştir. Haziran ve Kobanê direnişleri fiili eylem çizgisinin meşru örnekleridir. Aynı şey işçi ve emekçilerin hak arama yöntemleri için de geçerlidir. Fabrikalarda üretimi durdurma ve işgaller gibi.

Devlet her ne kadar estirdiği terör-

le kitlesel eylemlerin önüne geçiyor görünse de bu şimdilik böyledir. Asıl önemli olan ise; mevcut durumun geniş yığınların bilincinde sermaye düzeninin kanunlarını anlamsızlaştırmasıdır. Yasa yapıcılarının uymadığı kanunlara, eşitlik ve özgürlük gibi haklı ve meşru istemleri olanların uymasını beklemek ancak saflık olabilir.

Kanunsuzların kanunları hükmünü yitirmiştir. Sıra; sınıf savaşımında aktif rol alması gereken işçi sınıfı ve emekçilerin kendi sınıf kanunlarını hayat geçirmesine, özgürlük ve eşitlik talebiyle mücadele eden Kürt halkı ile dayanışmayı büyütmesine gelmiştir.

Nazım Daştan

Kürt basınına yönelik baskılar sürüyor

9 Şubat günü Cizre'deki katliamlara karşı Diyarbakır'ın Ofis semtinde yapılan eylemleri takip etmek üzere Yenışehir ilçesi Gevran Caddesi'nde bulunan DİHA muhabinine ateş açıldı.

Cizre'deki katliamı protesto eden kitleye saldıran TOMA elektrik trafosun-

da yangın başlattı. Bu esnada görüntü almak isteyen DİHA muhabiri Alaattin Zuğurlu'ye siyah renkli Toyota marka bir araçtan ateş açıldı. Saldırıda ölü ya da yaralı olmazken aracın uzaklaştığı belirtildi.

10 Şubat günü ise DİHA Antep muhabiri Nazım Daştan, eve gittiği esnada po-

lislerce sokakta durdurularak gözaltına alındı. Hakkında bir soruşturma olduğu bahanesi öne sürülerek ifade vermesi gerektiği söylenen Daştan, Antep Emniyet Müdürlüğü TEM Şube Müdürlüğü'ne götürüldü. Daştan'ın daha önce Rojava ve Silopi'de haber takibi yaptığı belirtildi.

Cizre'de onlarca kişi katledildi

Türk sermaye devleti, Kürdistan'daki saldırı ve katliamlarını hafta boyunca yoğun şekilde sürdürdü.

BODRUM KATINDA MAHSUR KALANLAR KATLEDİLDİ

Cizre'de 22 Ocak'tan beri yaralıların kaldığı Cudi Mahallesi Bostancı Sokak'taki 23 numaralı binaya "operasyon" yapıldı. Saldırıda çok sayıda kişi katledildi. 27 kişinin cenazeleri 9 Şubat'ta Cizre Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Cenazelerin askerler tarafından ceset torbasına konulduğu bildirilirken 27 cenazenin çoğunun parçalanmış ve yanmış olduğu görüldü. 7 cenaze ise bodrum kata saldırı yapıldığı 7 Şubat'ta hastaneye götürülmüştü.

9 KİŞİ YANARAK CAN VERDİ

Cizre'nin Cudi Mahallesi'nde bir başka evin birinci katında, aralarında yaralıların da olduğu 37 kişi 4 Şubat'ta mahsur kaldı. Top atışları nedeniyle evde yangın çıkarken, üst katlardaki yangında 9 kişi yanarak katledildi.

SOKAK ORTASINDA 4 CENAZE

Cizre'de kolluk güçleri tarafından katledilen 4 kişinin cenazesi ise 7 Şubat'ta bulundu. Cizre Belediyesi'ne ait ambulanslarla Cizre Devlet Hastanesi'ne kaldırılan cenazelerin kolluk güçleri tarafından katledildiği ve uzun süredir sokak ortasında bekletildiği belirtildi.

SURİÇİ'NDE YASAK GENİŞLETİLDİ

Diyarbakır Sur'da sokağa çıkma yasağı ve saldırılarını sürdüren Türk sermaye devleti, sokağa çıkma yasağının kapsamını genişletirken yeni saldırı hazırlığında olduğunu ortaya koydu.

Sur Kaymakamlığı tarafından yapılan yazılı açıklamada "Suriçi'nde bulunan Gazi caddesinin bir bölümünde (Çiftelhan Sokak girişinden başlayıp Mardinkapı çıkışına kadar olan kısmında) 09.02.2016 Salı günü sabah saat 06.00 itibarı ile ikinci bir emre kadar sokağa çıkma yasağı ilan edildiği" belirtildi.

Büyük sessizliği bozmak için...

Türk sermaye devleti Kürdistan'da imha ve yıkım saldırılarını pervasızlıkla hayata geçiriyor. Katliamlar, sokağa çıkma yasakları, infazlar sürerken, insanlık dışı her yol ve yöntemle başvuruluyor. Bir yandan da medya eliyle Kürt halkının haklı ve meşru istemleri manipüle ediliyor, yalan haberler eşliğinde Türkiye işçi ve emekçilerinin beyni adeta zehirleniyor. İrkçi-milliyetçi eğilimlerin beslendiği bu süreç halklar arasındaki köprülerin birer birer yıkılmasına yolaçıyor. Toplumsal planda kutuplaşmayı körükleyen politikalar yaşam buluyor.

Kürt halkı özgürlüğü için büyük fedakârlıklar ve bedeller ile direnmeye devam ediyor. Bugün Kürt halkının ihtiyaç duyduğu destek, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile ilerici, devrimci güçlerden gelecek olan dayanışma eylemleridir. Ne yazık ki bu destek ve dayanışma tablosu oldukça yetersiz. Destek ve dayanışma eylemlerinin baskı ve zorbalıkla bastırılması, dayanışmanın yükseltilmesini güçleştiriyor.

Toplumun çoğunluğunu oluşturan Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri "sessizliğini" korumaktadır. Kürdistan'da neler olup bittiğinde dair konuşmaktan bile kaçınılan, çocukların ölmesi, yaralıların imha edilmesi karşısında bile "insanlık" adına ses çıkarılamayan bir süreç yaşanıyor. "Türk" kimliğine sahip işçi ve emekçiler Kürt kardeşine sahip çıkacak bir tutum ve bilinçten oldukça uzak bir durumda.

Tüm bunlar sermaye devletinin imha ve inkâra dayalı politikalarının ne denli topluma nüfuz ettiğinin göstergeleri. Devlet böl-yönet politikasında sağladığı

Siyasallaşmış bir sınıf hareketinin toplum genelinde yaratacağı atmosferde, ayrımcılıklar karşılık bulamayacaktır. Bugün sermaye devleti ve düzeninin her türden baskı ve sömürsüne boyun eğiliyorsa, Kürt halkının imhasına sessiz kalınıyorsa, siyasallaşmış bir işçi hareketi yaratılamadığı içindir.

başarıyla, işçilerin birliğinin ve halkların kardeşliğinin önüne geçebiliyor.

Bu durum yalnızca ve yalnızca toplumsal bir hareketliliğin gelişmesiyle kırılabilir. Türkiye'nin işçi ve emekçileri sınıf mücadeleleri içine çekilemediği sürece, düzenin dayattığı gerici kutuplaşmaları, kökleşmiş önyargıları kırmak kolay değildir. Bu gerçek, tutulması gereken yolu göstermektedir. Bu yol, işçi sınıfı-

nın siyasal sınıf mücadelesine çekilmesidir. Ancak o zaman işçilerin birliği ve halkların kardeşliği yaşam bulabilecektir. Siyasallaşmış bir işçi sınıfı hareketinin toplum genelinde yaratacağı olumlu atmosferde, ırkçı, mezhepçi vb. türden ayrımcılıklar karşılık bulamayacaktır. Bugün sermaye devleti ve düzeninin her türden baskı ve sömürsüne boyun eğiliyorsa, Kürt halkının imhasına sessiz kalınıyorsa,

siyasallaşmış bir işçi hareketi yaratılamadığı içindir.

Katliamlar karşısında "büyük sessizliğin" bozulması, Türkiye işçi sınıfının Kürt halkına kardeşlik elini uzatabilmesi için devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi gerekmektedir. Dolayısıyla sınıf devrimcilerinin sınıfa siyasal müdahale görev ve sorumlulukları çok daha fazla önem kazanmaktadır.

Bodrumlarda insanlığı katlettiler

İlk önce devletin, hatta yaşanan gerçekliğinde söyleyelim, AKP'nin resmi kanalı TRT "Cizre'de bodrumlarda 60 teröristin ölü ele geçirildiğini" söyledi. Yani insan dilinde tercüme edecek olursak 60 insan katledildi. Ama sonra görünürde AKP'nin başı olan Davutoğlu bu haberi yalanladı. Daha doğrusu haberdeki rakamları yalanladı. Yalanlarında aynı rakamı yakalayamayan AA ölü sayısını 8 olarak açıklarken, Şırnak Valiliği 10 olarak açıkladı.

Sonraki gün HDP Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız "Bodrumlarda katledilenler, oradan alınıp yıkık evlere dağıtıldı"

yor" dedi. Bunu kesin bilgi olarak söyleyemedi. Ama katliam yerinin yakınlarındaki insanların gözlemine dayandırarak söyledi. Devletin resmi olarak söylediği rakamların bile farklı olması, yani yalan söylediklerinin açık olması, Cizre'dekilerin gözlemlerinin kesinlikle doğru olduğunu gösteriyor.

İlk önce Cudi Mahallesi 23 numaralı binanın bodrumundan, "orada sadece teröristler vardı" yalanlarına kitleyi inandırabilecek sayıda, muhtemelen ağır silahlı "teröristler" ölü ele geçirilecek. Ardından utanmadan, "bakın söylemiştik, orada yaralı yok terörist vardı"

diyecekler. Sermaye medyasının tümü bu yalan korosunun bir unsuru olacak. Ölü sayısı 60 çıkmayabilir. Kim bilir belki 10'u da bulmayabilir. Ama yıllar sonra Cizre yakınlarında bir toplu mezar bulunacağı kesin. Söylediklerimiz şu an somut bilgi değil. Ama kirli savaşta neredeyse kesin diyeceğimiz tecrübeyle sabit bir bilgi.

İlk önce 60 kişinin öldürüldüğünü söyleyen TRT'ye AKP'nin resmi kanalı dedik. Evet, aynen böyle. Ama buradan hareketle bodrumda insanlığı katleden sadece AKP demiyoruz. AKP bu katliam(lar)da sermayenin baş tetikçisi. Sermaye medyasının tümünde bu rakam karmaşasını bile, bir yalanın işareti olabilir diye ele alan yok. Sonraki günlerde katliamı gizlemek için hazırlanan senaryoyu hepsi de ağız birliği ederek

söyleyecek. Yarın Cizre yakınlarında toplu mezar bulunduğunda, AKP eğer o gün hükümet değilse, belki de hepsi AKP'ye katil diyecek.

Bodrumlarda insanlığın katledildiği nasıl ki kesin doğruysa, AKP'nin katliamın tetikçisi olduğu, katliamın asıl sorumlusunun sermaye devleti olduğu başka bir kesin doğrudur. Bu açık katliama karşı öfkenin büyüdüğü ise bir başka doğru. Bu öfke sadece AKP'ye karşı değil, sermaye devletine karşı büyümelidir. Öfkeyi AKP ile darlaştırsak CHP bile kurtarıcı gibi görünebilir. Ama AKP'nin tetikçisi olduğu sermaye devletine yöneltirsek, devrimden başka kurtuluş olmadığı görülür. Ki gerçek anlamda barış da devrimle gelecektir.

M. KURŞUN

Greif yeni dönemin buz kıranıdır!

Yeni Greif'ler için ileri!

Greif işçilerinin sınıflar mücadelesi tarihine not düştükleri işgal eylemlerinin yıldönümündeyiz. Hareket eksenini işçi sınıfının mücadele tarihinin temel referansları üzerinden kuran Greif İşgali, geçmişle gelecek arasında köprü olmuş, yaklaşan sert sınıf mücadelelerine yol gösteren bir misyon oynamıştır. İşçi sınıfı mücadelesi pratiktir. İleriye doğru atılacak her adım ortaya koyduğunuz pratiğin niteliğiyle doğrudan ilişkilidir. Greif İşgali, işçi sınıfının düşmanlarının olduğu kadar sınıf mücadelesini soyut güzellmeler yapmak sınırında algılayanların da ezberlerini bozmuş, örgütlenme hattından taleplerine, işgal iradesinden hedeflerine kadar birçok yönüyle geleceğe ışık tutan bir pratiğin temsilcisi olmuştur. İçinden geçtiğimiz süreçte işçi sınıfının bütününe ilgilendiren temel mücadele gündemlerini, fabrikanın özgünlükleri üzerinden işleyen işgal eylemi, sermayenin olduğu kadar sendikal bürokrasinin de bastığı zemini sarsan bir işlev görmüştür.

Marks "hiçbir toplum çözemeyeceği sorunları gündemine almaz" der. Toplumsal yaşamın ileriye gidebilmesinin devrimci dinamosu olan işçi sınıfı, on yıllardır kendine dayatılan kölece çalışma ve yaşam koşullarına, yasal-icazetçi anlayışlara karşı yeni bir çıkışın olanaklarını ararken, Greif İşgali yürünecek yolun artık silinemez bir temelde gündeme girmesini sağlamış, on yıllardır işçi sınıfı içinde biriken mücadele potansiyelinin kendi sınırlarında devrimci dışı vurumu olmuştur.

İşgal eylemine karşı girişilen saldırıların, karalama kampanyalarının gerisinde bu gerçeklikten duyulan rahatsızlık bulunmaktadır. Sermayenin, devletin, hükümetin, burjuva medyanın giriştiği karşı saldırının içeriğinde bir sınıf mantığı ve anlaşılır pratiği bulunmaktadır. Greif İşgali aynı zamanda sınıfın içine çöreklenmiş sendikal bürokrasinin ve reformist-icazetçi anlayışların da düşmanca tutumlarıyla karşılanmış, en iyi ihtimalle "maceracılık" ile suçlanmıştı. Koltuklarına canhıraş sarılan sendika ağalarıyla, sınıflar mücadelesinin sert görevlerine soluğu yetmeyenleri aynı safta buluşturmuştu.

Greif İşgali'nin kendi pratiği kadar aradan geçen iki yılın mücadele deneyimleri, direniş karşısında saf tutan gerici koronun gerçekler karşısında tükenişini bir kez daha teyit etmiştir. Greif işçileri hak almak için fiili-meşru mücadele demişlerdi. Devrimci sınıf sendikacılığını "söz, yetki, karar işçilerindir" diyerek ete-kemiğe büründürmeyi, taban iradesini tam bir işçi demokrasisiyle inşa etmeyi ilkesel önemde bir gereklilik olarak ortaya koymuşlardı. "İşgal, grev, direniş" şiarını yaşamda gerçeklik haline getirmişlerdi.

İşçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırı dalgası, sınıf mücadelesi önüne çıkartılan yasal ve fiili engeller bu ihtiyacı daha belirgin hale getirmektedir. İşçi sınıfı mücadelesi kendi öz deneyimiyle bu ekseninde yol yürümekte, deneyim biriktirmekte, yeni "maceralar" yaratmaktadır. On

yıllardır MESS ve Türk Metal çetesinin boyunduruğu altında bulunan metal işçilerinin yarattığı fırtına, hak almak için girişilen fiili-meşru mücadele, sendikal bürokrasiye indirilen okkalı tokat Greif İşgali'nin gerçeklikle kurduğu güçlü bağın yeni bir doğrulanması olmuştur. Metal grevi sürecinde Birleşik Metal üyesi işçilerin "İşgal, grev, direniş" şiarını bir çok fabrikada haykırması yine bu gerçekliğin hayat bulmasıdır. Şişecam işçilerinin işten atmalara ve sendikal bürokrasiye karşı giriştikleri mücadelede Greif İşgali ile kurdukları manevi bağ, sınıf mücadelesi içinde hangi işkolundan olursa olsun işçi sınıfının adımlarının ortaklaştığının da göstergesi olmuştur. Greif İşgali'nin değerleri üzerinden yola çıkan DEV TEKSİL'in kuruluş yıldönümü etkinliğinde direnişçi Şişecam işçileri adına yapılan konuşmada "yıllar önce cam işçisinin direnişi DİSK'i yaratmıştı, Greif Direnişi de DEV TEKSİL'i yarattı. İşkolu farklı olsa da cam işçisi devrimci sınıf sendikacılığı mücadelesinde yanınızdadır" sözleri bu bağa işaret eden güçlü bir vurgu olmuştur.

İşçi sınıfına kölelik koşullarının dayatıldığı, kıdem tazminatının gasp edilmeye çalışıldığı, yoksulluk ve sefaletin derinleştiği şu günlerde Greif İşgali ile somutlaşan mücadele ilkeleri işçi sınıfına çıkış yolunu göstermeye devam ediyor. İşçi sınıfı yeni Greif'lerle geleceğe yürüyecektir!

O. EKİM

"Greif işgali işçi sınıfının geleceğidir!"

EGE Metal İşçileri Birliği, "Greif işgalinden öğreniyoruz" şiarıyla etkinlik gerçekleştirdi. 7 Şubat'ta, İzmir Menemen'de yapılan etkinlik kapsamında "Greif Direnişi; 60 Uzun Gün" belgeselinin gösterimi yapıldı.

Belgesel, işçilerin kendi yaşamlarına da ayna tuttuğu için ilgiyle izlendi.

Gösterimin ardından Kocaer ve Gürmak direniş deneyimleri paylaşıldı. Sınıf mücadelesinde yeni Greif'ler yaratmak gerektiği vurgulandı.

Etkinlik alkışlarla sonlandırıldı.

LK Jeans'te "iflas" ve kıyım

Esenyurt Hadımköy'de bulunan Türkiye tekstil sektörünün önde gelen markalarından LK JNS DEW firması, krizin etkisiyle iflasa doğru sürüklenirken, faturayı işçilere ödedi. İflas erteleme isteyen şirket hakkında tedbir kararı verildi ve şirkete kayyum atandı. Kendilerini işten atan ve kıdem tazminatlarına el koyan şirkete tepkili olan işçiler 5 Şubat'ta fabrika önünde eylem yaptı.

İşçilerden Erdoğan Sarıaslan, İstanbul'da 240, Malatya'da ise 120 işçinin mağdur durumda olduğunu söyleyerek, kayyum ataması bahanesiyle kıdem tazminatlarının ödenmediğini açıkladı. 15 gün ücretsiz izne gönderildiklerini söyleyen Sarıaslan, "15 gün dolmadan telefonla aradılar, işimize son verdiklerini söylediler. 'Kıdem tazminatınızı gelip alabilirsiniz' dediler. Ama devletin firmaya el koyması bahanesiyle bize para vermiyorlar" dedi.

ŞİRKETİN SAHİBİ GAYRİMENKUL SEKTÖRÜNE GİRMİŞTİ

Hadımköy, Gürpınar, Çerkezköy, Malatya ve Mısır'da tesisleri bulunan LK JNS DEW, Türkiye genelinde, 200'ü kendi mağazası olmak üzere toplam 381 satış noktasına sahip olmasının yanı sıra, Avrupa ve Asya ülkelerine de ihracat yapıyor. Şirketin sahibi Acar kardeşler bir süre önce Sparta Tower isimli proje ile gayrimenkul sektörüne girmişti. Grup şirketlerinde 2 bine yakın kişinin çalıştığı kaydedildi.

DEV TEKSTİL 1 yaşı

Sınıfa karşı sınıf mücadelesini büyütelim!

Greif işgali sınıf mücadelesine yeni ölçütler getirmekle birlikte, eskiden kalan köhnemiş sendikal yapıları da derinden sarsan bir misyon taşımış, işçi sınıfı mücadelesinin devrimci sınıf sendikacılığı eksenli boşluğunu daha görünür hale getirmişti. Sermayenin çok yönlü kuşatması altında bulunan işçi sınıfının aynı zamanda sendikal korucular düzeni ile de boğulduğu gerçeği, Greif aynasında daha görünür hale gelmiş; her tondan sendikal bakışın devrimci sınıf sendikacılığı karşısında hiçbir hükmünün olmadığı teyit edilmişti.

Greif direnişinin mücadele ilkelerini kendilerine rehber edinen öncü, devrimci tekstil işçilerinin mücadelenin somut ihtiyacını karşılama iddiasıyla kurdukları Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası 1. yılını geride bıraktı. Kuruluş aşamasında ifade edilen temel ilkeler ve mücadele çizgisinin inşa edilmesi çabasıyla geçen bir yıllık sürecin ardından DEV TEKSTİL, sınıf mücadelesi görevlerine daha güçlü yanıt verecek bir birikimi ifade ediyor. İşleyişinden bakışına, örgütlenme hedef ve çalışmalarından temsil ettiği değerlere kadar, bastığı zemini kuvvetlendirme uğraşı 1 yıllık pratik çabanın ana eksenini oluşturmuş bulunuyor.

Gelinen aşamada asgari kurumsallaşma sürecini geride bırakan DEV TEKSTİL, temsil ettiği ilkeler üzerinden yoğun bir pratik çaba harcadığı dönemi geride bırakıyor. Bu süreç sendikanın kendi işleyişi açısından önemli bir eşiği de ifade ediyor. 1. Genel Kurul sürecinden aylık Genişletilmiş MYK toplantılarına, temsilciliklerin açılış süreçlerinden Genel Meclis oturumlarına kadar sınıf mücadelesinin görevleri ve ihtiyaçları temelinde gerçekleşen kolektif tartışma zeminleri sistematik bir içeriğe kavuşmuş, alınan kararlar ve bu kararları hayata geçirme

iradesi yaratılan birikimin somutlanmış biçimi haline gelmiştir. Sendika tüzüklerinde yazan sınıf mücadelesi güzellemlerine karşı tüzük maddelerinin yaşamın somutluğunda hayat bulabileceğini, sınırlı pratiği ile göstermesini bilmiş olan DEV TEKSTİL, mücadele ilke ve değerlerine güç ve olanakları ölçüsünde sıkı sıkıya bağlı bir pratik süreç örmüştür.

Geride kalan süreç içerisinde sınırlı olanaklarına rağmen bulunduğu tüm alanlarda yaygın bir faaliyet süreci örgütleyen DEV TEKSTİL, işçi sınıfının gündemlerinden sınıf dayanışmasına, siyasal gündemlerden toplumsal yaşamı ilgilendiren bir dizi gelişmeye kadar devrimci sınıf sendikacılığı eksenli taraf olma misyonuyla hareket etmiştir. İşkolu ayrımı gözetmeksizin sınıf mücadelesini güçlendirme uğraşını hayata geçirmeye çalışmış, bu anlamıyla da örnek devrimci tutumun temsilcisi olmak için çaba göstermiştir. Aynı işkolunda örgütlenen başka sendikaların dahi mücadele/direniş süreçleri desteklenmiş, sendikacılığı salt üye yapmaya indirgeyen anlayışlara pratikte anlamlı yanıtlar üretmiştir.

Tüm bu gelişim süreçlerine rağmen DEV TEKSTİL ortaya koyduğu ilke ve mücadele değerleri üzerinden bakıldığında yolun henüz çok başındadır. Attığı adımların ilk adımlar olduğu, birçok yönüyle eksik ve zayıf kaldığı açıktır. Bir yıllık deneyim ve birikime yaslanarak, devrimci sınıf sendikacılığını ete kemiğe büründürme mücadelesinin güçlendirileceği yeni mücadele yılı, yeni eşiklerin aşılabacağı bir yıl olacaktır. Devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını fabrikalar zeminine buluşturma, sermayenin ve sendikal bürokrasinin karşısında "sınıfa karşı sınıf" tutumunu güçlendirme ihtiyacının yakıcılığı artarken, Greif işgali de yol göstermeye devam edecektir.

DEV TEKSTİL'den 1. yıl etkinlikleri

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) kuruluşunun birinci yılını 7 Şubat'ta İstanbul'da yaptığı çeşitli etkinliklerle kutladı.

DEVİRİMCİ BİR SINIF HAREKETİ YARATMA ÇAĞIRISI

Avcılar Kemal Bozan Kültür Merkezi'ndeki etkinlik saygı duruşu ve sinevizyon gösterimi ile başladı. Etkinlikte DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada; Greif Direnişi'nin işçi sınıfının üzerindeki ölü toprağını atma da önemli bir adım olduğu söylendi. Konuşmada sendikal bürokrasinin sınıf mücadelesi önünde büyük bir engel olduğuna dikkat çekilirken fiili-meşru mücadeleye vurgu yapıldı. Greif Direnişi ve DEV TEKSTİL'in arkasında bir siyasi irade ve işçi sınıfının devrimci programının olduğu belirtilen konuşmada, bu birikimle bugüne geldiği vurgulandı. Kürdistan'daki katliamlara da değinilen konuşmada işçileri sadece zam vb. için değil diğer toplumsal sorunlarda da harekete geçirmek gerektiği belirtildi. Konuşmanın devamında tüm toplumsal sorunların çözümünün devrimci bir sınıf hareketi yaratılmasıyla sıkı sıkıya bağlı olduğu vurgulandı. Konuşma devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelesine omuz verme çağrısıyla sonlandırıldı.

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) konuşmasında kadınların çifte sömürüye maruz kaldığına dikkat çekildi, 21 Şubat'ta gerçekleştirilecek Kadın İşçi Kurultayı'na çağrı yapıldı.

Ardından kürsüye çıkan Şişecam direnişçisi İsmail Yılmaz fiili-meşru mücadele süreçleriyle "Bir destan sonucunda DİSK yaratılmıştı" dedi, Greif Direnişi ile bu destanın sürdüğünü belirtti. Şişecam'dan üyesi oldukları Kristal-İş Sendikası ve patronun işbirliği sonucu atıldıklarını belirten Yılmaz, 6 Kasım'dan bu yana 18 işçinin direnişte olduğunu belirtti. Bu süreçte sendikanın, aldığı eylem kararlarını uygulamadığını belirten Yılmaz, sendika yöneticilerinin kendilerini önce özel güvenlikle dışarı çıkardığını, sonra da kurdukları çadırın

çevik kuvvet tarafından dağıtıldığını belirtti. Yılmaz, direnişe başlarken zaferle sonuçlanamayabileceğini ancak onurlu işçiler olarak direnmek zorunda olduklarını bildiklerine dikkat çekti. Yılmaz direniş sürecinde DEV TEKSTİL'in direnişe büyük destekte bulunduğunu ve direnişin sesini yaydığını belirtti.

Etkinlikte sırasıyla Kardelen Sanat Tiyatro Simurg, DEV TEKSTİL Müzik Grubu, DEV TEKSTİL Şiir Atölyesi ve Ekrem Ataer sahne aldı. Devrimci Gençlik Birliği, Devrimci Liseliler Birliği, ÇHD İstanbul Şubesi ve Sosyalist Kamu Emekçileri de mesajlarıyla etkinliği selamladı. Greif direnişçileri de etkinliğe katıldılar.

ANADOLU YAKASI'NDA İŞÇİ SÖYLEŞİSİ

Sendikanın Sarıgazi'deki Anadolu Yakası Temsilciliği'nde yapılan söyleşide ise Türkiye ve dünyayı saran emperyalist krizlerin açmazları ve bunun yansıması olarak savaş ve saldırganlığın arttığına vurgu yapıldı. Yeni "reform" paketiyle işçi ve emekçilerin kıdem hakkının ellerinden alınmaya çalışıldığı; esnek çalışma, kuralı ve iş güvencesiz çalışmanın dayatıldığı bu saldırılar karşısında işçi sınıfının Greif Direnişi gibi direnişler gerçekleştirmesi gerektiği söylendi. Sendikal bürokrasiye karşı taban örgütlülüklerine vurgu yapıldı. Soru-cevap bölümünde işçi sınıfının bilincinin nasıl geliştirilebileceği üzerine canlı tartışmalar yapıldı.

Sunumun ikinci kısmında; 21 Şubat'ta gerçekleştirilecek Kadın İşçi Kurultayı'na çağrı yapıldı, kadın sorununa dair canlı tartışmalar yürütüldü.

Sunumlardan sonra DEV TEKSTİL Sanat Atölyesi, işçilerin yaşamını ve mücadelesini konu alan oyununu sahneledi. Etkinlik Greif işçilerinin "Biz bir tek işgal tanıyoruz, o da sırtımızdan geçenlerin özel mülkiyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı savaş biliyoruz, o da köleliği sona erdirmek için verdiğimiz sınıf savaşıdır!" sözü, mücadele ve örgütlenme çağrısıyla bitirildi.

Bölge işçilerinin ihtiyacı; güven ve cesaret!

Türkiye'nin ilk serbest bölgesi olan Mersin Serbest Bölge'de çalışan işçiler oldukça elverişsiz koşullarda, güvencesiz ve yoğun bir emek sömürsüne maruz kalıyorlar. Tüm bunlar bölgeyi adeta kaynayan bir kazan haline getiriyor. Bu birikmiş sorunlara son olarak eşitsiz ücretler eklendi. Asgari ücrete yapılan zammın aynı oranda işçi ücretlerine yansıtılması isteyen işçiler tepkilerini ifade etmeye başladılar.

Bölgede çalışan işçilerin eylem deneyimi çok az olsa da 2007 yılında binlerce işçinin katılımıyla gerçekleştirilen eylem hala etkilerini taşıyor. Bugüne birçok ders bırakarak biten bu eylemin mesai ücretlerine yansıyan kısmi kazanımları da olmuştu. Fakat o günden bugüne hala aşılamayan bir sorun bölge işçilerinin karşısında önemini koruyarak duruyor. İşçilerin birlik ve beraberliğinin ortak bir örgütlenme çatısı altında sağlanamamış olması patronlara cesaret verirken, işçilerde de güvensizlik ve kaygı yaratıyor.

Diğer taraftan kısa bir zaman öncesine kadar bu sorunu ortadan kaldıracak bir alternatifi yoktu işçilerin. Ancak birlik sorunu artık eskisi gibi durmuyor. Dün bölge işçilerini bir araya getirecek böyle bir 'birlik' yokken artık var. Serbest bölgeye ısrarlı bir yönelim gösteren bir sendika var artık: DEV TEKSTİL!

TREND İŞÇİLERİNİN EYLEMİ NEYİ GÖSTERİYOR

Trend fabrikalarında başlayan eylemlerin bölge geneline yayılmaması, bu fabrikaların işçilerinin kendi içlerinde dahi bir bütünlük, ortak duruş göstere-memelerinin gerisinde, işçilerin sendika ile bütünleşmemiş olması var. Bu eylem, değil bölge geneline, aynı patrona ait Raysi ve Trend fabrikalarında çalışan işçilerde dahi bir birlik sağlayamadı. Son olarak "istediğimiz ücreti alamazsak işi bırakırız" iddiası ile başlayan eylemde sadece 20 işçi kıdem tazminatı için dava açtı. Yine de belirtmek gerekir ki Trend'de 1400 olan üst sınır bu eylem sonrası 1475'e çıkarıldı.

Ancak bu eylemlilik ne Trend ve Raysi işçilerine ne de bölgeye güç veren bir eylem olabildi. Bunda işçilerin iç örgütlülüğünün zayıf olması, bölge işçilerini arkasına alacak ortak taleplerinin bulunmaması da önemli bir etken oldu. Zira bunu başarabilecek bir örgütlülüğe, yani sendikaya sahip değildi Trend işçileri.

Ancak bu eylem bile işçilerin nasıl bir birliğe ihtiyaçları olduğunu, neden sendikada birliklerini güvenceye almaları gerektiğini gösterdi. Bölgede yaşanan birçok gelişme gelecek zamanın hareketli geçeceğini gösteriyor. İşçilerdeki huzur-

suzluk daha da artıyor. Patronlarda korkuya yol açan DEV TEKSTİL'in varlığı, DEV TEKSTİL Çukurova sayfasından yaptığı paylaşımlar işçilere güven veriyor. İşçiler haklarını öğrenmek ve aramak için daha avantajlı olduklarını anlamaya başladılar. Kendilerini patronların saldırılarına karşı eskisi gibi savunmasız hissetmiyor, yalnız olmadıklarını biliyorlar.

Elbette serbest bölge patronları da bu gelişmeler karşısında boş durmuyorlar. Sendikayı işçilerin gözünde karalamaya çalışırken, bölgede kimlerin sendikalı oldukları konusunda büyük bir merak ve endişe taşıyorlar. Kendisi de her anlamıyla yeni bir sendika olan DEV TEKSTİL'in bölgeye yöneliminin de daha yeni oldu-

ğu düşünülürse, şu kısa zaman zarfında yaşananların gösterdiği gerçek şudur ki, bölgeye sendikanın girmesi boş bir hayal değildir.

Kuşkusuz bunda sendikanın oynayacağı rol kadar, bölge işçilerinin kendilerine ve arkadaşlarına duydukları güven de önemlidir. DEV TEKSTİL bölgeye yönelik ilk cesur adımlarını atmıştır ve arkası gelecektir. Sıra bölge işçilerinin de cesaretlerini kuşanmalarına gelmiştir. Türkiye'nin ilk serbest bölgesi olan Mersin Serbest Bölgesi, aynı zamanda bölgenin tamamının sendikalı olmasıyla da bir ilk olacaktır.

DEV TEKSTİL ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

İşçi sınıfı yumruğunu masaya vurmali!

Asgari ücrete gelen 300 TL artıştan sonra işçi ve emeçiler daha çok yoksulluğa itilmiş oldu. Asgari ücrete zam gelmesiyle birlikte her şeye zam geldi. Patronlar zam yapılmasının ardından daha çok işçiyi işten atmanın planlarını yaptı. Zaten aldıkları maaşla geçinemeyen işçiler, gelen zamlardan sonra işsiz kalma korkusuyla karşı karşıya kaldılar.

Seçim döneminde asgari ücrete zam gelecek haberini veren hükümet, koyduğu vergilerle para daha cebimize girmeden bizden fazlasıyla geri alıyor. Hükümet bizlerden aldığı vergileri o kadar arttırdı ki hedeflediğinin üstünde vergi almış oldu.

Gelir adaletsizliğine dayalı oluşturulmuş sistem içerisinde, işçi sınıfı ve sermaye sınıfı arasındaki uçurum giderek artıyor. Milyonlarca işçi ve emekçi açlık sınırının altında yaşam mücadelesi verirken patronlar kazanıyor. Yaşam koşullarımız giderek daha da zor bir hale

gelirken öte yandan kiralık işçi dönemi yasalarla uygulamaya koyuluyor, kıdem tazminatımız gasp ediliyor.

Artık her zamankinden daha fazla korunmasız, savunmasız bırakılmaya çalışılıyor. Bizler aldığımız ücretler yetmediğinde daha az yiyip, daha az sosyalleşirken, lüks yaşamın yanından bile geçemeyip temel ihtiyaçlarımızı karşılayamazken, yasalar patronları koruyor, devlet ise sermaye sınıfının cebini bizden aldıklarıyla dolduruyor.

Kiralık işçi dönemiyle güvencesiz, sigortasız çalışma yaygınlaşıyor. İşçiler sağlıksız koşullarda ve tehlikeli işlerde önlem alınmadan çalıştırılıyor. Bu durum daha fazla iş cinayetlerine sebep oluyor. Tazminatsız işten atılmalar yaygınlaştıkça emeklilik imkansız duruma geliyor. Hamile kadın işçiler izindeyken onların yerine yarı zamanlı çalışan işçiler bu izin bitiminde tekrar işsiz kalıyor. Kıdem tazminatımıza yapılan saldırılar

ise haklarımızı daha kolay elimizden almanın bir yoludur. Kıdem tazminatının devlet güvencesinde olacağına dair açıklamalar yapılsa da bunun bir yalandan ibaret olduğunu biliyoruz. Hükümetin işçi sınıfı için kazanılmış bir hak olarak görmezden geldiği kıdem tazminatı, geleceğimiz ve iş güvencemiz açısından önem taşıyor. Patronların işçiyi kolayca işten atmasının önünde engel olan kıdem tazminatı ödeme zorunluluğu, ortadan kalktığında işten atılmalar daha da kolaylaşacak. İşten atılan işçi kıdem tazminatı alamadığı için, yeni bir iş bulana kadar geçen sürede maddi sıkıntılar çekecek. Bu sebeple kiralık işçi bürolarına başvurarak günlük işlerde çalışmayı kabul edecek.

Hükümet biz işçiler için kölece yaşama koşullarını dayatıp ömrümüzü tüketiyor. Bir yandan yaşam boyu sadece çok çalışarak ömür tüketmemize sebep olurken bir yandan da bizlerin yerine geçecek genç bir nüfus için doğum teşvik politikalarını sürdürüyor. Doğduğumuz andan itibaren nasıl bir yaşama sahip olacağımız sistem tarafından belirleni-

yor. Bizler sadece onlara iyi bir yaşam sunmak için varmışız gibi görülmüyoruz.

Yaşamı daha güzel yapan ise bizim bu düzeni değiştirmeye yönelik inancımız ve mücadelemizdir. İşçilere yaşama dair hiçbir umut kapsı aralamayan bu çürümüş düzenin sonuna yaklaşıyoruz. Bu zulmü yaşayan biz işçi ve emekçiler hak ettiğimiz hayatı patronların elinden alacağız. İşçi sınıfının yumruğu sermayenin başına vurduğunda dünya biz işçiler için yaşamaya değer olacak.

Daha çok işçiye ulaşip daha sağlam dostluk bağları ile onların güvenini kazanmalıyız. Çalışma alanlarımızda sohbet ortamı oluşturup düzenin kirli oyunlarını anlatmalıyız. İşçilerin iradesiyle oluşturduğumuz güç, gün gelip fabrikaları dalga dalga sardığında sadece fabrika işçilerini değil, onların ailelerini, çevrelerini saracak ve büyük bir kitle halini alacak. Bu kitle düzeni sorgulamaya başladığında işçi sınıfı çizgisinde kendini bulacaktır.

**KÜÇÜKÇEKMECE'DEN
BİR KIZIL BAYRAK OKURU**

EKU Fren'de sözleşme süreci

EKU Fren Kampana işçileri iki seneyi aşkın süredir haklarını geliştirmek için çeşitli yöntemler deniyor. 2013 sonbaharında sendika değiştirme yoluna giden işçiler patronun işten atma, baskı ve hak gasplarına rağmen geri durmadılar. Birleşik Metal-İş Sendikası fabrikadaki gelişmeleri hukuki sürece endekslemişti. Bu dönem öncü işçiler işten atılmış, içerde kalan işçiler ise sürekli bir çaba içerisinde idi. Bu çabalar içerde kalan işçilerin bir kısmını hareketli oldukları için öncüleştirdi. Yönetim bu işçilerin üzerinde de baskı kurmak için yoğunlaşmış, öne çıkan işçileri de işten atınca sonuç alabileceğini düşünmüştü. Ancak işten atmalar ve baskılar sonuç vermiyordu. İşçiler sürekli içlerinden yeni öncüler çıkarıyordu. Birlikte hareket etmek artık öğrenilmişti ve herhangi bir hak gaspında işçilerin çoğunluğu bir arada davranmaktan geri durmuyordu.

Diğer taraftan sürekli kırılmalar da yaşanıyordu. Geçmiş dönemin bazı öncü işçileri Çelik-İş ile çalışmaya başlamış, bu da diğer işçileri mücadeleden soğutmuştu. Bu durumun ortaya çıkmasında Birleşik Metal-İş'in süreci hukuki sonuca endekslemesi büyük bir rol oynamıştı. EKU işçileri iki seneye yakın mahkeme sonucunu bekledi. Patronun istediği olmuş yetki Çelik-İş'e çıkmıştı.

TİS görüşmelerinde %3-5 zam oranlarıyla işçilerin karşısına çıkan patrona EKU işçileri eylemle karşılık verdiler. Vardiya giriş çıkışlarında eylemler yapan işçileri sendika sürekli dizginlemeye çalışsa da bir faydası olmadı. Feniş'te olduğu gibi işçilerle sürekli üst perdeden konuşuyor, işçileri ikna etmeye çalışıyordu. Geçmiş

dönemde oluşan eylem kültürü, birlikte hareket etme bilinci ve hak alma arayışı kendi düzeyinde sonuçlarını veriyordu. İşçilerin büyük bir kısmında bu geçerli olsa da her şeye razı olan bir kesim de yok değildi. Sendikanın uzun bir süre eylemlere katılmaması, geri durması, patronun verdiği ikna etmeye çalışması etkili olmuştu bu kesimde. Bu işçiler 'sendika arkamızda durmuyor' diyerek geri duruyorlardı. Tüm bunlara rağmen eylemler sonuç veriyor, patron zam oranını arttırıyordu. Aynı zamanda toplantılarda işçiler kendi iradelerini ortaya koymaktan geri durmuyordu. Bu arada Çelik-İş işçileri zapt edemiyor, işçilerle sürekli bilgilendirme toplantıları adı altında ikna toplantıları yapmak zorunda kalıyordu.

EKU işçilerinin kararlı duruşları sonucunda zam oranları %3-5'lerden %13'e

kadar çıkmıştı. Bunun için bir oylama yapılmış %13 işçilerin yüzde seksenden fazlası tarafından reddedilmişti. Grev için ise yüzde 50'den biraz fazla evet oyu çıkmıştı. İşçilere "grevde SGK primi yatmıyor, maaş alınmıyor" diyerek grevden caydırma politikaları izleyen EKU yönetimi ve sendika bu fırsatı değerlendirerek %15'e imza attı. %17,5 kırmızı çizgisinden geri düşülmesine karşın, eylemler sonucunda bir kazanım olduğunu söyleyebiliriz. Eğer bu olmasa idi ilk görüşmede bir ihanetle karşılaşmak kaçınılmazdı. Geçmiş dönemin birikimlerine dayanarak gerçekleşen eylemler, ödenen bedeller sınırlı da olsa karşılığını bulmuştu.

Çoğunluk tarafından kabul görme ve tepkiler gerçekleşse de kısa süre sonra başlayacak TİS dönemine kadar sular durulmuş gibi görünüyor. Geçmiş iki dönemin TİS'i imzalandı ve gelecek

dönemin TİS görüşmeleri bir süre sonra başlayacak.

Bu dönem zarfında MİB, hangi sendika olursa olsun ipleri işçilerin ele alması, söz, yetki ve kararın işçilerde olduğu bir sendikal anlayışın hakim olması için çalışmıştır. İki seneyi aşkın süredir hangi sendikada olduğuna bakmaksızın işçilerin çıkarları doğrultusunda birlikte kararlar alınması zorlanmış, işçi iradesi ve demokrasisi geliştirilmeye çalışılmıştır. Bundan sonrası için EKU'da ve diğer fabrikalarda MİB'in bu tutumu değişmeyecek, hatta birliği daha da güçlendirecektir. EKU'da önümüzdeki döneme ilişkin öncelikli görevimiz; birliğimizi güçlendirmek, bir, iki aya kadar başlayacak TİS'e hazırlanmak, eylemlerde ön plana çıkan arkadaşlarımıza yönelik herhangi bir baskı karşısında veya işten atmaya karşı birlikte hareket etmek olmalıdır.

Fırtınalar da derin sessizliğin ardından kopar!

Türkiye'de bir yandan multi zenginlerin sayısı artıyor. Fiyatları biz işçilerin ömrümüz boyunca kazanabileceğimiz paranın kat ve kat fazlası olan lüks araçların, rezidansların, villaların satışları artıyor. Diğer yanda ise fabrikalarda gece gündüz çalışmamıza rağmen bizlerin yaşam refahı dibe vuruyor.

Bu uzlaşmaz bir çelişki olan emek ve sermaye çelişisini daha da derinleştiriyor. Sermaye sınıfı olan patronlar kârlarını katlamak namına sonu gelmez ekonomik ve sosyal saldırılarla bizlerin çalışma koşullarını katlanmaz hale getiriyorlar. Uzun çalışma saatleri, ağır çalışma ko-

şulları ile fabrikalar bizler için yaşanmaz hale geldi. Yanı sıra yeni düzenlemelerle sahip olduğumuz tüm sosyal haklar bir elimizden alınıyor. Emeklilik yaşı 65'e çıkarıldı, sağlık ve eğitim tam anlamıyla paralı hale getirildi. Çıkardıkları torba yasalarla var olan haklarımızı bir bir budadılar. Şimdi de sıra elimizde kalan son hak olan kıdem tazminatında. Bunlara ek olarak da her geçen gün katlanılmaz hale gelen hayat pahalılığı bizlerin belini büküyor. Asgari ücreti 1300 TL (AĞİ dahil) yaptılar, ama bu para daha yılın ilk maaşını almadan ardı arkası kesilmeyen zamlarla cebimize girmeden eridi. Kaşık

ile verip bol kepçe ile aldı patronlar ve onların temsilcisi olan sermaye devleti.

Tam anlamıyla biz işçilerin çalışma ve yaşam koşulları cehenneme dönmüş durumda. Bu da doğal olarak biz işçileri hak arama mücadelesinin içerisine itiyor. Emeğimizi korumak için örgütleniyor, bir araya geliyoruz. Sermaye sınıfı bizim emeğimizle büyürken bizler de ekmeğimizi büyütme çalışıyoruz. Bu hak arama mücadelelerinin en büyüğü Bursa'da başlayan ve ülkenin dört bir yanına yayılan Metal Fırtınası oldu.

Bu fırtınanın altında yatan temelli

neden de aslında tam da bu uzlaşmaz çelişkinin kendisi. Sermaye büyürken bizler daha da fakirleştik. Bu da doğal karşıtık olarak bizleri mücadelenin içine itiyor. Fabrikalar bu açıdan yeni fırtınalara gebe. Şu anda birçok fabrikada sessizlik durumu hakim görünüyor. Bu durum kimseyi yanıltmamalı. Şunu unutmayalım, işçiler fabrikalarda bir arayış içerisinde.

Şimdi yapılması gereken bu biriken ve gittikçe derinleşen öfkeyi örgütlemektir. Sınıf; güvenebileceği, omuz omuza yürüyebileceği odak arıyor. Şimdi yapılması gereken, verdiğimiz mücadele ile sınıfın bu biriken öfkesinin, emek sermaye karşıtlığı zemininde devrimci bir mücadeleye dönüştürmek.

TRAKYA'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

Bir direniş deneyimi: LCW - Meha Giyim

Meha Giyim İstanbul Elmabahçesi'nde kurulu bir fabrikaydı. Fabrika LCW'ye fason üretim yapıyordu. Elmabahçesi ve çevresinde faaliyet yürüten sınıf devrimcileri uzun zamandır bu fabrikaya müdahale etmeye çalışıyorlardı. 2 yılı aşkın bir süre belli aralıklarla Meha işçilerine örgütlenme çağrısı yapan bildiriler ulaştırıldı. Dağıtımlar esnasında birçok işçiyle sohbet ediliyor, işçilere örgütlenmeleri gerektiği anlatılıyordu. İşçilerle kurulan diyalog bir türlü dağıtımlarda kurulanın dışına taşınamıyordu. Dağıtımlardan birinde geçmişte sol bir grubun çalışmasına katılan bir işçiye denk geldik. Bu işçiye mahallesinde ulaşarak fabrikada birlikte örgütlenme çalışması yapmak için görüştük. "Buradan bir şey çıkmaz" diyordu. Biz de çıkabileceğini ve bize yardımcı olmasını istedik. Birkaç kere daha görüşmüştük. Güvensizliğini bir türlü aşamıyordu. Fakat biz bildiri dağıtırken bütün işçilerin bildirilerimizi almasını sağlıyordu. Yazılanların ne kadar doğru olduğuna dair diğer işçilerle sohbet ediyordu. Bu yardımı bile bizim işçiler içinde daha meşru bir zemin kazanmamızı sağladı.

2008 yılında patlak veren kriz birçok tekstil fabrikasını etkilemişti. Patronlar krizi fırsata çevirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Meha işçileri 2008 krizinden sonra haftanın üç günü fazla mesaiye kalıyorlardı, fakat fazla mesai ücretlerini doğru düzgün alamıyorlardı. Patron 9 aydır AGİ'yi de vermiyordu. Son 3 ayda işçilerin sigortalarını yatırmamıştı. Bu sorunların çözümü için örgütlenmek gerektiğini ifade eden bildirilerimizi fabrikaya dağıttık.

Gerekirse üretimden gelen gücün kullanılması çağrısı yaptık. Dağıtımdan birkaç gün (4 Mart 2009) sonra Meha patronu Habib Kuruahmet işçilerle toplantı yaptı. Krizden etkilendiği için fazla mesai ücreti ve AGİ'yi ödemeyeceğini, sigortaları da tam yatıramayacağını işçilere söyledi. İşçiler bu şartları kabul etmediler. Meha patronu da "o zaman hepinizin işine son veriyorum" dedi. Fabrikayı terk etmeyen işçileri polis çağırarak dışarı attırdı. Patronla gerginlik yaşandığı saatlerde fabri-

kadaki işçiler bize ulaştılar.

Fabrika bahçesinde ne yapacağını bilmeden duran işçilerle toplantı yaptık. Haklarını ancak direnerek alabileceklerini söyledik. İşçiler de haklarını almak için elden ne geliyorsa yapacaklarını ifade ettiler. Fabrika bahçesinde yapılan seçimle yarısı kadınlardan oluşan 10 kişilik komite oluşturduk. Direnişe geçme kararı aldık. Patron fabrikadan çıkıp gittikten sonra fabrika komitesi BDSP'nin Karadeniz Mahallesi seçim irtibat bürosunda bir toplantı gerçekleştirdi. Direniş alanına asılacak pankart, direniş çadırı, gece nöbetleri, komitenin altında oluşturulması gereken komisyonlar (güvenlik, gözcü, basın, eğitim, dağıtım vb...) belirlendi. İşçilerle birlikte pankar-

tı seçim bürosunda hazırladık. Pankarta "Emeğimiz ve onurumuz için direniyoruz!" şiarını kullanmaya karar vermiştik. Direnişin ilk günü ufak bir çadır kuruldu. Ertesi gün daha büyük bir çadır kuruldu. Günler geçtikçe çadır sayısı arttırıldı.

Meha patronu direnişi kırmak için tehditler savuruyordu, polisi, zabıtaı devreye sokuyordu. Bu girişimleri başarısız olunca direnişçilerle toplantı yapmak zorunda kaldı. Fabrika bahçesinde yapılan toplantıda ilk olarak direnişe öncülük

yapan GOP İşçi Platformu çalışanlarını "bu teröristlerin ne iş var burada. Dışarı çıksınlar" diyerek direnişten yalıtmaya çalıştı. İşçilerin sahiplenmesiyle bu saldırı boşa düşürüldü. Meha patronu işçilerin boyun eğmediğini görünce "bundan sonra sizinle hiçbir şekilde görüşmem" diyerek fabrikadan ayrıldı.

Artık direniş alanı daha da hareketlenmeye başlamıştı. Komite toplantısında "LCW ile Meha arasında hukuki olarak alt üst işveren bağı olmayabilir ama LCW fiilen üst işverendir. Eylemlerimiz LCW'yi de hedef almalıdır" kararı çıktı. Bu karar doğrultusunda ilk olarak Şirinevler LCW mağazası önünde eylem yapıldı. Sonraki günler kapı önünde yapılan eylemlerin yerini blokaj eylemleri almaya başladı. Her gün en az bir LCW mağazasına toplu olarak gidiliyordu. Toplu alışveriş yapılıyor, ürünler kasalardan geçiriliyordu. Kasadan geçirilen ürünlerin ücretinin tek bir karttan çekileceği söyleniyordu. Kasierler karttan ücreti çekmeye çalıştıklarında kartın içinin boş olduğunu görüyorlardı. Bunun üzerine bir işçi arkadaşımız LCW'ye üretim yapan Meha giyimden hiçbir alacaklarını vermeden kendilerini işten attığını anlatan konuşma yaparak herkesi Meha direnişiyle dayanışmaya çağırıyordu. Onlarca mağazada benzer eylemler yapıldı. Mağazaların içinde ve önlerinde bildiriler dağıtıldı.

Meha patronunun evi ve Cuma namazını kıldığı cami tespit edilmişti. Meha patronunun resminin olduğu ve 105 işçinin hakkını çaldığını anlatan bildiri mahallesinde kapı kapı dağıtıldı. Daha

sonra Cuma namazı kıldığı caminin çıkışına giderek megafonla yapılan konuşma eşliğinde aynı bildiri burada da dağıtıldı. Meha patronu camiden dışarı çıkamadı. Benzer eylemleri sürdürceğimizi ifade ederek buradan ayrıldık. İşçileri hiçbir şekilde muhatap almayacağını söyleyen Meha patronu yapılan dağıtımlar ve blokaj eylemlerinden sonra LCW'nin basıncı sonucu görüşme talep etti.

Haftada birkaç kez Elmabahçesi'nde yürüyüş yapılarak, bildiri dağıtımı yaparak çevre fabrikalardaki işçilere Meha direnişi anlatılıyordu. Farklı sektörlerde devam eden direnişlerle ortak hareket etmek için adımlar atılıyor, dayanışma içerisinde olunuyordu. Meha işçilerinin eylemleri arttıkça LCW de saldırıya geçiyordu. 2 kere işçilere yaptıkları eylemlerin yasa dışı olduğu, devam etmeleri halinde LCW'nin marka değerini karalayıp zarara uğrattıkları için dava açacaklarını ifade eden tebligat gönderdiler.

Tehditlere boyun eğmeyen işçiler direniş iradelerini sürdürdüler. Sonunda LCW işçileri muhatap almak zorunda kaldı. Yapılan görüşmelerde işçilerin her türlü alacağının verilmesiyle direniş 75. gününde sonlandırıldı.

Meha işçilerinin büyük bir kısmı milliyetçi, muhafazakâr bir yapıya sahipti. Direniş seçimlere denk geldiği için birçok siyasi parti de ziyarete gelmişti. DTP'liler de ziyarete geliyorlardı. İşçiler DTP'nin gelmesini istemiyorlardı. Direniş çadırında her gün hararetli tartışmalar yapılıyoryduk. Düne kadar Kürt sorununun

Tehditlere boyun eğmeyen işçiler direniş iradelerini sürdürdüler. Sonunda LCW işçileri muhatap almak zorunda kaldı. Yapılan görüşmelerde işçilerin her türlü alacağının verilmesiyle direniş 75. gününde sonlandırıldı.

varlığını kabul etmeyen işçiler artık böyle bir sorunun varlığını kabulleniyorlardı. Zamanla Kürt sorununa bakışları değişmeye başlamıştı. Gerçek dostlarının sosyalistler olduğunu kavramaya başlamışlardı.

Meha Direniş Komitesi 2009 8 Mart'ta Devrimci 8 Mart Platformu'yla katılma kararı almıştı. Direnişe ziyarete gelen EMEP'liler direniş komitesi bileşenlerini kadın derneğine götürmüşler. Komiteyi, Kadın Platformu'nun gerçekleştireceği 8 Mart eylemine katılmaları için ikna etmeye çalışmışlar. Komite ikna olmayınca kirli ve ahlaksızca bir tavır sergileyerek, Devrimci 8 Mart Platformu'nun eyleminin yasa dışı olduğunu, orada katılanların molotoflarla sağı solu yakacağını söylemişlerdi. Kendilerinin eyleminin yasal olduğunu, kürsüden direnişçilere söz verileceği sözünü vermişlerdi. Aynı günün gecesi komite toplantısı yaptık. Kadın derneğinde konuşulanları bize aktarmadan kaygılarını ifade ettiler. Komitenin kararıyla 2 eyleme de katılım sağlandı. Kadın eyleminde direnişçilerin adı dahi kürsüde okunmadı. Devrimci 8 Mart Platformu'nun eyleminde ise Meha işçilerine ve diğer direnişçilere yer verildi. O günden sonra işçiler kimin samimi olduğunu görmüş oldular.

Direnin 2. haftasını geride bıraktığı günlerde o dönem DİSK örgütlenme dairesi başkanı yanında bir grupla gelerek direnişi ziyaret etti. İşçilere direnişi DİSK olarak sahipleneceklerini söylediler. Daha sonra komite bileşenlerinin bir kısmıyla ayrı bir görüşme yaptılar. Kendileri dışında hiç kimseyle temas halinde olunmaması şartıyla direnişi sahipleneceklerini ifade ettiler. İşçiler durumu değerlendirdiler ve bu tutumun ahlaki olmadığı kararına vardılar. DİSK'in işçi örgütü olduğunu ve kayıtsız şartsız direnişi sahiplenmesi gerektiğini ifade ettiler. Direnişin olduğu zamanlar DİSK "Krizin faturasını ödemeyeceğiz" başlığıyla bir kampanya başlatmıştı. DİSK'e bağlı sendikaların üyesi işçiler işten atılıyor, doğru düzgün tepki ortaya koyulmuyordu. DİSK Tekstil Genel Başkanı, yakın bir tarihte bazı günlük gazetelere verdiği tam sayfa reklamla krizden patronların çok etkilendiğini hükümetin patronların zararını kapamak için gerekli adımları atması gerektiğini ifade eden ilanlar veriyordu. Toplu sözleşme görüşmelerinde ise kriz gerekçesiyle işçilerin maaşlarını aşağı çeken ve ikramiyeleri yarı yarıya azaltan sözleşmeyi imzalamışlardı. Yani krizin faturasını patronlarla birlikte işçiye kesmişlerdi. Bu tabloya ses çıkarmayan DİSK örgütlenme dairesi krizin faturasını ödememek için direnişe geçen, güçlü bir irade ortaya koyan ve önemli bir kamuoyu yaratan direnişin parçası olan GOP İşçi Platformu'nun inisiyatifini kırarak hazıra konmak için oyunlar oynuyordu...

GOP'TAN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Cam işçilerine selam olsun!

Merhaba sınıf dostlarım.

Ben Kristal-İş üyesi bir işçiyim. Geçtiğimiz aylarda Paşabahçe'nin Mersin, Eskişehir ve Gebze Elyaf İşletmeleri'nden işçiler işten çıkarıldı. Tabii ki sermaye böyle çıkışlarda 100 işçi çıkaracaksa sayıyı daha fazla söyler. Dolayısıyla patron Şişecam'da da "fırın kapandı" dedi. Bir fırının çalışan sayısının iki katı kadar işten çıkartılacak sayı söylendi. Fakat sendikayla anlaşma ve uzlaşma sonunda işten çıkartılacakların sayısı yarıya indi. Yani patronun istediği sayıya. İşten çıkartılacaklar için ilk olarak gönüllü olanlara teşvikler verilmiş. Gebze'deki fabrikadan çıkanların hepsi gönüllü işten çıkanlar. Mersin ve Eskişehir'de teşvikten yararlanarak çıkan işçi sayısı 49 kişidir. Oysa bu iki fabrikadan toplam işten çıkartılan işçi sayısı 64 kişidir. Geri kalan 15 kişi ise sendikanın merkez üst yönetimine seçilmiş kişiler. Kendi

şubemle ve genel merkez yönetimi ile görüştüğümde bana verilen cevap bu 15 kişinin daha önceki süreçte eylem kırıclığı yaptıkları ve çok istirahat alan işçiler olduğu söylendi. Listenin bizzat Mersin Şube Başkanı'nın verdiği isimlerden oluşturulduğu ifade edildi.

Direnışçi cam işçilerinin 29 Ocak'ta aileleriyle birlikte "İşimi geri istiyorum" dedikleri ve İş Bankası kulelerine yürüyüş yaptıkları eyleme ben de katıldım ve işçilere destek oldum. Eylem sonrası direnişçi işçilerle yaptığım görüşmede işçilerin ifade ettikleri, sendikacıların söylediklerinin tam tersi idi. İşten çıkartılmalarının hukuksuz ve tüzüğe aykırı olduğunu söylediler ve şöyle eklediler: "Geçtiğimiz Ramazan Bayramı'nda yapılan eylemlerin bize çok değişik zararları olduğunu düşünen toplam 215 işçi vardık. Sendikaya bu durumu ilettik. Şu anki yönetim ve 6 üst kurul delegesi de bizim aramızdaydı. Bizlerden 100 kişi di-

sipline sevk edildi. Çıkışlarda ise sendika kendi adamlarını kolladı ve bizi cezalandırdı. Sonuçta sendika kendine muhalif işçileri kapının önüne koydurttu. Kendi delegelerini korudu. Çünkü onlar seçimde lazım olacaktı. Bizler bu çıkışları kabul etmiyoruz. Bize yapılan haksızlıktır. Onurumuzla yıllarca çalıştığımız işimizi geri istiyoruz. Direnişimizi genel merkeze taşıdık. Bizleri kolluk güçlerinin zoruyla yaka paça dışarı attılar. Yine dışarıda kurduğumuz çadırımızı yıkıp paramparça ettiler."

Doğru olan şu ki işçileri işten attıran sendikanın ta kendisidir. Eylem kırıcı işçiye patron işten atmaz hatta koruyup kollar. Peki, ben Kristal-İş Sendikası'na soruyorum, diyelim ki işçi eylem kırıclık yaptı sen işçini ne kadar düşünüyorsun ve işçine ne kadar eğitim veriyorsun.

Kahrolsun sermaye düzeni ve işbirlikçi sendika!

KRISTAL-İŞ SENDİKASI ÜYESİ BİR İŞÇİ

Fabrikalarda öfke birikiyor

Vergi indirmiş olan asgari geçim indirimi (AGİ), bilindiği gibi asgari ücrete dahil edilerek hiç edildi. Bununla birlikte asgari ücrete zam gelmeden ekmeğe, elektriğe, doğalgaza gelen artışlar, zam sonrası da devam ederek ücretler iyice eritildi. Üstelik bu "yüksek zam" oranının diyeti olarak işçi sınıfının kazanılmış hakları bir bir açık arttırmaya çıkarıldı. Kıdem tazminatının fona devri, özel istihdam bürolarının açılması, geçici iş ilişkisinin yerleştirilme adımları atılmaya başlandı.

Şimdi de patronlar, bu "yüksek zam" oranını bahane ederek, asgari ücretin

üzerinde çalışan ücret gruplarında ek zam yapamayacağını dile getiriyor.

Metal işkolunda OYAK Renault işçilerinin ek zam talebiyle başlattığı eylemler sonrasında, metal işkolundaki fabrika patronlarının sendikası olan MESS, patronlara ek zam yapmamaları yönünde yazılı bir uyarı gönderdi.

Bu uyarıda ise, ücret makasının daralmasının "adil"lik üzerinden işçilere anlatılmaya çalışılması gerektiği üzerinde durdu.

Aslına bakılırsa sermaye ve devlet arasında geçen asgari ücrete zam oyunuyla, tüm sektörlerde çalışan işçilerin

ücretleri en düşük seviyede eşitlendi. Tüm işkollarında yaygınlaştırılan düşük ücretlerin telafisi ise mesailer üzerinden, daha fazla çalışma yoluyla işçilere yıllardır kanıksatılmıştı, şimdi de aynı yoldan devam ediyorlar.

Fakat şimdi özellikle Metal Fırtnası'nın ardından metal işçileri ek zam taleplerini daha fazla dillendiriyor ve yıllardır sermayenin ve hizmetindeki sendikal bürokrasinin mecbur ettiği yollardan farklı arayışlar içerisine giriyor. Renault'da olduğu gibi, öfkelerini ve taleplerini eylemli tutumlara dönüştürüyorlar.

DOSYA

TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması...

Parti, sınıf ve siyasal mücadele

(TKİP V. Kongresi'nde Cihan yoldaşın yaptığı açılış konuşmasının kısaltılmış kayıtlarıdır...
Başlık ve ara başlıklar yayın vesilesiyle konulmuştur...)

Partimizin IV. Kongresi 2012 yılı sonbaharında toplandı. Aradan geçen üç yılın ardından şimdi partimizin V. Kongresi'ni toplamış durumdayız. 2007'de toplanan II. Parti Kongresi'nden beri parti kongreleri ikişer ya da üçer yıllık aralarla toplanıyor. Bu, tüzükte belirlenen sınırlara uygun bir tablo. Söz konusu tarihten itibaren parti yaşamının yeniden belli bir düzene oturduğu, kongrelerin gerçekleşme seyri üzerinden de görülebiliyor. V. Parti Kongresi'ni üçüncü yıl içerisinde topluyor olmamız, partinin gelişme süreçlerine ve ihtiyaçlarına bakıştan gelen bir tercihti. Sonuçta parti tüzüğünün öngördüğü azami sınırlar içerisinde yeni parti kongremizi toplamış bulunuyoruz.

Temsil yeteneği olan tüm yerel örgütlerin seçilmiş delegeleri ile toplanan bir kongredeyiz. V. Parti Kongresi son dört kongre içerisinde en geniş temsile dayanan parti kongresidir. Öte yandan kadın delegelerin çoğunluğu oluşturduğu ilk parti kongresindeyiz. Kongremiz belirlenmiş ve gerekçelendirilmiş gündemlere dayalı bir ön hazırlık süreci üzerinden toplanıyor. Bugün üzerinden bakıldığında yeterli bir ön hazırlık sürecini geride bırakmış durumdayız.

Kendisini çevreleyen bölgeyle birlikte Türkiye halen karmaşık ve günden güne ağırlaşan bir kriz içerisinde. Olayların nereye varacağı henüz fazlasıyla belirsiz. Devrimci siyasal mücadele açısından çok daha güç koşullarla yüz yüze kalacağımız ise şimdiden kesin. Parti kongresinin böyle bir dönemde toplanıyor olması önemli bir imkan. Parti kongresi olarak gelişmeleri değerlendirerek sonuçlar çıkarmak, partimizi bu zor ve belirsizliklerle dolu yeni döneme hazırlamak sorumluluğu ile yüz yüzeyiz.

SINIF EKSENİ SİYASAL GÜÇ ODAĞI OLMAK HEDEFİ

Kongre hazırlığının bir parçası olarak IV. Parti Kongresi'nin bazı temel belgelerini bu vesileyle inceleme olanağı buldunuz. Bu metinlerde V. Kongre'nin misyonuyla ilgili olarak yıllar öncesinden ortaya konulmuş açık tanımlamalar var. IV. Parti Kongresi açılış konuşmasında, kongre kapanış konuşmasında ve nihayet kongre bildirisinde bu gerekçeleriyle birlikte ortaya konulmuş durumda. Tüm bu metinlerde, V. Parti Kongresi'nin, partinin sınıf eksenli bir siyasal güç odağı

“Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!”, temel şiarımız, temel kaygımız, temel yoğunlaşma noktamız olmalı. İdeolojik tutarlılık açısından, siyasal mücadele açısından, Kürt sorunu açısından, orta sınıf baskısı açısından, boğazlaşmalar içerisinde sürekli kendini tüketen bir bölge olarak Ortadoğu'ya bir çıkış yolu bulabilmek açısından, devrimcileşecek bir işçi sınıfı hareketini tek çıkış yolu olarak görmeliyiz.

olmak hedefine dayalı gündemlerle toplanan, bununla bağlantılı sorunları tartışan, partiyi bu açıdan aydınlatan ve donatan bir kongre olacağı vurgulanıyor. Bu hedef ve bununla bağlantılı sorunlar, kongremizin ele alacağı tüm gündemlerin, tartışıp karara bağlayacağı bütün sorunların ana eksenini olacaktı.

Toplumda her ciddi siyasal akım, bir sınıfsal konumu ya da sosyal-siyasal sorunu hareket noktası olarak alır, bu eksen üzerinden varlığını ve gelişimini sürdürür. Bugün Kürt ulusal hareketi bir güç odağıdır; ezilen ulus davasını eksen alıyor, ulusal özgürlük kaygısı olan tüm sınıf ve tabakaları birleştirmeye çalışıyor ve bunda önemli bir başarı sağladığı içindir ki toplum düzeyinde bir güç olabiliyor. Devrimci bir siyasal akımın bir güç odağı olabilmesi ise, nesnel konumuyla devrimci olan bir toplumsal güce, bir sınıfa dayanabilmesi ölçüsünde olanaklıdır. Bunun başarılmadığı bir durumda böyle bir şans kategorik olarak yoktur.

Günümüz toplumunda etkin bir rol oynamak isteyen her devrimci parti, devrimci bir sınıf eksenine bağlanmak, buna uygun bir toplumsal tabana yaslanmak durumundadır.

Adı üzerinde biz komünist partisiyiz, sınıfın devrimci partisi olmak iddiası taşıyoruz. O halde temsil etmek iddiası taşıdığımız sınıfa, işçi sınıfına dayanmada mesafe alabildiğimiz ölçüde, öncelikle iddiamızla tutarlı olabilir, böylece aynı zamanda gerçek bir güç odağı haline gelebiliriz. Dikkat ediniz, biz ancak sınıf çalışması içinde ve bunun ürünü fabrika direnişleri üzerinden kendimizi hissettirebildiğimiz oranda, kendi dışımızda ilgi konusu olabiliyoruz. Eğer önemli bir işçi hareketliliği vesilesiyle siz bir biçimde devlet, sermaye ve sendika bürokrasisinin hedefi haline geliyor ve gündemlerine girebiliyorsanız, bu en azından sizin güç odağı olma potansiyelinizin bir yansımasıdır. Bu başlı başına bir güç odağı haline geldiğinizin bir kanıtı değildir belki, ama

bunun kayda değer bir ilk belirtisidir.

Sınıf eksenli devrimci bir parti olmak genel bir stratejik hedef, oysa sınıf eksenli siyasal güç odağı olarak solda, giderek de toplumda öne çıkmak, çok daha somut ve güncel bir hedeftir. Stratejik değil, fakat gelişme sürecinizin bu evresine özgü dönemselsel bir hedeftir bu. Bugün artık bu hedefe daha somut bir biçimde yürüyebileceğimiz bir aşamadayız. Kongremizin saptanmış bütün gündemlerini kesen ana eksen budur. V. Parti Kongresi olarak buna ilişkin sorunları tartışmak durumundayız.

Bunu örneklemek istiyorum. Kongre gündemleri arasında, bugünün siyasal yaşamında öne çıkan bir dizi sorunla bağlantısı içinde yakın dönem Türkiye tarihi de var. Doğal olarak biz komünistler, Türkiye'nin tarihini, profesyonel tarihçiler, akademisyenler ya da bu türden genel sorunlarla ilgilenen düşünce insanları olarak ele alamayız. Yakın dönem Türkiye'nin tarihi, daha somut olarak evrimi

İçinde Cumhuriyet dönemi tarihi, bizim için tam da siyasal sınıf mücadelesinin güncel sorunları bakımından önem taşımaktadır. Cumhuriyet sürecinin tarihsel gelişme seyrine ve geline yerdeki sonuçlarına ilişkin açıklıklar, sınıf üzerinde etkide bulunan her türden gerici akıma karşı sistemli mücadele ve bu mücadelenin de temel amacı olarak, sınıfın devrimci siyasal eğitimi için gerekli bize.

Hepimiz biliyoruz ki, Türkiye'nin yakın dönem tarihine yaklaşımlar, günümüzün siyasal tartışma ve mücadelelerinde önemli bir yer tutuyor. Bu konu halen güncel siyasal mücadelenin dolaysız bir alanı ve aracı durumunda. Herkes kendi konumu üzerinden bu konuda bir şeyler söylüyor; buradan giderek amaç ve hedeflerine bir haklılık ve meşruluk, kendince bir tarihsel dayanak ve derinlik kazandırmaya çalışıyor. Cumhuriyet yıkıcılarından onu idealize ederek savunanlara, ulusal cumhuriyetçilerden demokratik cumhuriyetçilere kadar bu böyle. Doğal olarak kitleler ve bu arada işçiler, tüm bu ideolojik-politik çaba ve çatışmaların gündelik hedef kitlesi durumunda. Öte yandan uzun on yılları bulan resmi devlet ideolojisinin ürünü olarak kitlelerde bu sorunlar üzerinden oluşmuş, kökleşmiş önyargılar var. Bunların gündelik çalışmada karşımıza nasıl çıktığını, bize ne türden güçlükler çıkardığını hepimiz biliyoruz.

Demek ki bu konudaki açıklık bize, tam da günümüzün pratik ihtiyaçları, daha somut olarak sınıfın gündelik devrimci siyasal eğitimi için gereklidir. İdeoloji ve söylemleriyle sınıf kitleleri üzerinde etkili faşist, dinci, gerici milliyetçi, ezilen ulus milliyetçisi, reformist vb. her türden burjuva ve küçük-burjuva siyasal akıma karşı başarılı bir mücadele için gereklidir.

Aynı şekilde kongre gündemimizde, “Siyasal sorunlar, sınıf mücadelesi ve sınıf çalışması” genel başlığı altında, bir dizi siyasal konuya yer verildiğini de görüyoruz. Demokrasi sorunu, bağımsızlık

Bu böyleyse eğer, tüm bu sorunların bir parti kongresinde gündem olarak işi ne? Yanıtı, yakın dönem Türkiye tarihi üzerine söylediklerimle aynı çerçevededir. Çünkü tüm bu sorunlar, tam da bu aşamada, tam da sınıf hareketiyle giderek daha anlamlı bağlar kurmaya başladığımız ve yeni parti kongresinin ardından bunu yeni bir aşamaya çıkarmayı hedeflediğimiz bir sırada, bizim için son derece politik-pratik bir anlam ve önem taşımaktadır. Bir kez daha görevimiz, tüm bu sorunlar üzerinden sınıfın devrimci eğitimidir, tüm bu sorunların ifade bulduğu bir politik hat üzerinden devrimci bir sınıf hareketi geliştirmektir. Bu sorunların parti kongresi gündemine alınması bu nedenledir ve kongre çalışmaları sırasında söz konusu sorunlar yalnızca bu yönleriyle, bu sınırlar içinde ele alınacaklardır.

KRİZ COĞRAFYASI VE DEVİRİMCİ SINIF ALTERNATİFİ

Bugünün Türkiye'si, kendisini çevreleyen kriz bölgelerinin tam merkezinde, kendi de çok yönlü kriz içinde bir ülkedir, demiştim. Doğal olarak her ciddi devrimci parti, halen iç karartıcı biçimde seyreden bu genel kriz tablosuna karşı bir çözüm alternatifi geliştirmek durumunda. Peki, işçi sınıfını temsil etmek iddiası taşıyan devrimci bir parti olarak bizim, halen tüm bölgeyi ve ülkeyi kuşatan bu karmaşıya yanıtımız ne olabilir? Daha doğru bir ifadeyle, devrimci bir çözüm alternatifi nasıl, hangi durumda bir anlam, önem ve giderek pratik bir değer kazanabilir?

Mesele bir program ve devrimci strateji ortaya koymak sorunu olsaydı sorunumuz kalmazdı. Parti olarak buna uzun yıllardır zaten sahibiz. Ama sorun hiçbir biçimde bu değil. Mevcut krize devrimci alternatif geliştirmek, kuşkusuz programatik ve stratejik bir çerçevede, ama tümüyle pratik bir sorundur. Ortaya koyduğunuz çözüm alternatifinin pekala bir toplum-

[illegible]

onların çözüm çizgisinin dolgu malzemesi olursunuz. Ayaklarınızı temsil etmek iddiası taşıdığınız toplumsal alana basmadıkça, sırtınızı salt en ileri kesimleri şahsında da olsa devrimci bir sınıfa dayamadıkça, sınıf mücadelesi sürecindeki desteğini buradan alan bir siyasal güç odağı haline gelmedikçe, güncel krizlere pratik değeri olan çözümler sunamazsınız.

Kategorik olarak sınıf dışı olan geleneksel Türkiye solu, bundan dolayıdır ki, siyasal yaşamda bağımsız bir tutum ortaya koyamıyor, sonuçta kendi dışındaki çözümlerin, bu çözümlerin temsilcisi durumundaki başka güç odaklarının eklentisi durumuna düşüyor. Bir siyasal parti ya da grubun kendi sınıfsal eksenini, maddi gücünü buradan alan bağımsız siyasal platformu, bunun ifadesi bağımsız siyasal hedefleri olmazsa, başkalarının eklentisi durumuna düşmek kaçınılmaz olur. Kaçınılmaz olur, zira bir toplumsal güce sırtınızı dayamadığınız sürece, bunu yaratmaya bir inancınız, bu doğrultuda bir yöneliminiz ve bu çerçevede pratik çabanız olmadığı sürece, gerçek mücadele sahnesinde yapacağınız başka bir şey de kalmaz. Bu durumda bağımsız bir siyasal hareket olarak var olmak hakkı ve olanağını ya yitirirsiniz. Ya siyasal yaşamın dışına düşersiniz, ya da bu akibetten kurtulmanın bir yolu olarak başka çözümlerin sıradan bir eklentisi haline gelirsiniz.

Biz komünistler, bağımsız bir devrimci siyasal güç olarak var olmak, kendi programımız ekseninde hareket etmek, kendi stratejik hedefimiz üzerinden yol yürümek istiyorsak, temsil etmek iddiasında olduğumuz sınıfa dayanabilmek durumundayız. Zira devrimci progra-

mimizin, stratejimizin ve taktikimizin maddi taşıyıcısı olacak sınıf üzerinden mesafe alamadığımız sürece, sonuçta bir şey yapamayız. En iyi durumda bir siyasal düşünce odağı olarak kalırız. Oysa biz devrimci bir partiyiz, dolayısıyla etkin bir taraf, bu çerçevede bir siyasal güç odağı olmak zorundayız.

Ortadoğu halen bir kör dövüşünün yaşandığı, neredeyse herkesin birbirini boğazladığı bir kriz coğrafyası durumunda. Ortaçağ'a özgü büyük bir parçalanma, bölünme, uflanma var. Farklı dinler, mezhepler, aşiretler, uluslar, etnik azınlıklar, birbirleriyle çatışma içindeler. Bütün bunlar emperyalist ve siyonist politikaların başarısını gösteriyor. Emperyalizmin böl-yönet politikasının en zehirli meyvelerini verdiği bir dönemin içindeyiz. Ortadoğu'nun mevcut tablosunda, buradaki siyasal akımlardan hangisi, hangi birleştirici programla ve bu programın taşıyıcısı olabilecek bir sınıf ekseniiyle, bu acılı bölgeyi bu tüketici bataktan çekip çıkarabilir? Dinciler mi, milliyetçiler mi, mezhepçiler mi? Bölünmeyi, giderek de çatışmayı yaratan tam da bu eksenler değil mi? Birleştirici program, devrimci sınıf eksenine dayanan kapsayıcı bir program olabilir ancak. Türkiye'yi dört bir yandan çevreleyen kriz bölgesinde dört önemli ülke var. Türkiye, Rusya, İran ve Mısır. Bunların dördü de kapitalist gelişmede belli mesafeler almış ülkeler, dolayısıyla dördünde de dikkate değer bir işçi sınıfı var, devrimci açıdan önemleri tam da buradan gelmektedir. Bölgenin kaderi gelecekte bu dört ülke üzerinden belirlenecektir.

Biz Türkiyeli komünistleriz; rolümüzü kendi ülkemiz üzerinden oynamak durumundayız. Siz Türkiye’de, Türkiye

işçi sınıfı ekseninde devrimci siyasal mücadeleyi geliştirmekte ne denli başarı sağlarsanız, sizi kuşatan bölgede ve tüm dünyada devrimci süreçlerin gelişmesine de o denli katkıda bulunmuş olursunuz. Bu devrimci enternasyonalizmin en asli koşulu ve gereğidir. Kendi gerçek işinizi yapmıyorsanız, kendi asli misyonunuz üzerinden yol almıyorsanız, gerçekte enternasyonalist değilsiniz. Elbette başka ülkelerin devrimi için savaşmak da enternasyonalizmin bir boyutudur ama yalnızca tali bir boyutu. Aslolan, kendi ülkenizde başka ülkeleri rahatlatarak, onların devrimci siyasal süreçlerini güçlendirecek ve hızlandıracak en azami çabayı ortaya koyabilmek, bu doğrultuda anlamlı mesafeler alabilmektir. Bolşevikler Rusya'da Ekim Devrimi'ni zafere ulaştırarak, böylece Batı'nın devrimci işçi hareketi ve Doğu'nun ulusal kurtuluş mücadeleleri için en azamisini yapmış oldular. Muzaffer Ekim Devrimi şahsında Doğu'nun ve Batı'nın devrimci dinamikleri önemli bir dayanağa kavuştu ve ortak bir çizgide birleşti.

Bu açıklamaları kongremizin asli gündemine bağlamak istiyorum. Gerek bölge gerekse Türkiye'deki karmaşık kriz gerçeği üzerinden dönemin devrimci si-

yasal görevlerine baktığımızda bile, sorun gelip devrimci bir sınıf hareketi geliştirme ihtiyacına bağlanıyor. Yaşananların güncel ağırlığı altında, iyi ama bu ne zaman başarılacaktır, diye sorulacaktır. Bu soruyu, bugünden başlamazsanız hiçbir zaman başarısız, biçiminde yanıtlamak durumundayız. Başarmak için bir an ve bir yerlerden başlamak zorundasınız.

Devrimciler olarak köklü değişimler ve dönüşümler peşindeyseniz eğer, kısa dönemli çözümler aramayın, bulamazsınız. Acil ve kestirme çözümler peşindeyseniz eğer, o halde kendi varlık nedeninizi, bağımsız bir siyasal akım olmak iddianızı bir yana bırakınız, gidip başkalarının çözümüne omuz veriniz. Ama bağımsız bir siyasal akım olarak kalmak,

kendi rolünüzü oynamak, kendi devrimci çözümünüzü gerçekleştirmekse iddianız, kısa dönemli ya da kestirme çözümler bulamazsınız. Sabırla kendi çizginizde, kendi yolunuzu yürümek zorundasınız.

Devrimci bir parti kendi taktik önceliklerini, kendi stratejik yönelimine göre belirlemek zorundadır. Türkiye'deki siyasal süreçlere etkin bir biçimde müdahale edebilmenin tek yolu, kendi toplumsal alanınızda, yani işçi sınıfı içerisinde si-

Türkiye'de gövdesiyle güçlü bir işçi sınıfı var. Bu sınıfa yönelik devrimci müdahaleniz, devrim için yapabileceklerinizin temel ölçütü, devrimci süreci ilerletebilmenin biricik güvencesidir. Türkiye gibi bir ülkede toplumsal devrim için başka da bir şans yok.

yasal bir güç olmaktır. En sınırlı güçlere sahip olduğunuz bir dönemde inisiyatif gösterebildiğiniz bir eylem bile sizi bir anda gündeme taşıyabiliyor. Sınıfa dayalı siyasal güç odağı olma hedefine üç-beş yıl soluksuzca, kararlıca sahip çıkın, ardından tümüyle çok başka bir yerde olursunuz.

Yıllardır ısrarlı bir biçimde, fabrikalarda konumlanmadan sınıf hareketini etkileme imkanı yoktur diyoruz. Eğer Renault'da, Tofaş'ta, Ford'da, Arçelik'te, benzer bir dizi öteki metal fabrikasında önden yerleşmiş çekirdeklerimiz olsaydı, Metal eylemliliğini sürüklemeye kapasitemiz tümüyle başka olurdu ve bu da sınıf hareketini tümüyle başka bir düzeye taşırdı.

Greif'teki işçi profili ile Renault'daki arasında esaslı bir fark yok gerçekte. Gerici siyasal kültürün, dinin ve şovenizmin etkisi her ikisinde de aynı ölçüde var. Ama farklı olarak Greif'te öncü devrimci bir işçi çekirdeği vardı. Bu devrimci öncü grup sayesinde devrimci politikalar o sıradan işçi kitlesi tarafından kolayca benimsenebiliyordu. Direnişin diri döneminde direnişçi kitleyi bu çizgide kolaylıkla sürüklemek olanaklı olabiliyordu. Metal fabrikalarında olmayan buydu.

Partinin önünde şimdi Greif Direnişi ve Metal Fırtınası deneyimi var. Bunlar kongre çalışmaları içinde genişçe ele alınacaktır, ayrıntısına girmiyorum. Sadece temel fikri bir parça netleştirmek için bu deneyimlere atıfta bulunuyorum; bir kriz coğrafyasında ve bir kriz ülkesinde, Türkiye işçi sınıfının bir umut kaynağı olduğunu vurgulamaya çalışıyorum. Gerçekte bunu yıllardır yineleyip duruyoruz. Türkiye işçi sınıfının gelişmişlik düzeyinden hareketle bölgede oynayabileceği role işaret ediyoruz.

Türkiye'de gövdesiyle güçlü bir işçi sınıfı var. Bu sınıfa yönelik devrimci müdahaleniz, devrim için yapabileceklerinizin temel ölçütü, devrimci süreci ilerletebilmenin biricik güvencesidir. Türkiye gibi bir ülkede toplumsal devrim için başka da bir şans yok. Ezilen ve sömürülen öteki emekçi katmanları mücadeleye başarıyla çekebilmek için bile devrimci bir işçi sınıfı hareketi geliştirmek durumundasınız. Bundan geri duruyorsanız eğer, işin aslında devrimden geri duruyorsunuz demektir.

TOPLUMSAL MUHALEFET VE İŞÇİ SINIFI EKSENİ

Karmaşık bir krizin pençesindeki günümüz Türkiye'sinde, pervasız bir dinci faşist rejim var halen. Konumunu korumak ve hedeflediği yeni düzeni oturtmak için tüm imkanlarını kualsız bir biçimde ve sonuna kadar kullanıyor. İktidara yerleşmek için uzun yıllardır harcadığı çabanın bir ürünü olarak önemli avantajları var. Devletin dümeni elinde; halen bürokrasiyi, istihbaratı, orduyu, polisi, medyayı, üniversiteyi denetim altında

tutuyor. Güçlü iktisadi ve siyasal mevzilere, yanı sıra önemli bir seçmen desteğine sahip. Ama büyük handikapları da var. İç ve dış sorunlardan oluşan karmaşık ve günden güne ağırlaşan bir kriz yumağı ile yüz yüze. Son olarak buna tüm ağırlığı ile Kürt sorunu da eklendi. Bütün bunların altından kalkması kolay görünmüyor.

Toplumsal konumları, çıkarları ve hedefleri birbirinden temelden farklı çok değişik toplumsal kesimler ve siyasal güçler AKP'de cisimleşmiş bu iktidara dış biliyor, ama halihazırda çok fazla bir şey de yapamıyorlar. Bu çevreler tüm umutlarını 7 Haziran öncesinde parlamenter çözüme bağlamışlardı. Bunun boşa çıktığını ve yerini derin bir hayal kırıklığına bıraktığını biliyoruz.

Parlamenter çözüm hayallerinin akıbeti bu oldu. Benzer hayallerin yeniden depreşmesi kolay değil. Zira yaratılan yeni toplumsal-siyasal atmosferde böyle bir umudu yeniden yeşertecek pek bir imkan görünmüyor. Bu durumda geriye askeri darbe ve toplumsal mücadele alternatifleri kalıyor. İlki emperyalizmin ve büyük burjuvazinin ihtiyaç duyduğunda başvurabileceği bir çözüm yolu. Mısır bunun taze bir örneği olarak duruyor. Devrimcilere doğal olarak ikinci yola yüklenmek durumundadırlar. Ama bunu bizzat Mısır örneğinin ortaya koyduğu derslerle birleştirmezlerse, gösterecekleri çabalar ilk çözümün uzantısı olmaktan öteye gidemeyebilir de. Geleneksel sol Haziran Direnişi türünden patlamalara büyük değer atfettiği için Mısır derslerini gözönünde bulundurmamak gerçek devrimciler için özellikle önemlidir. Aksi takdirde düzen içi çatışmanın ve çözümlerin dolgu malzemesi olmak kaçınılmaz bir akıbet olur.

Haziran Direnişi, tabanını emekçiler oluştursa bile rengini ve sınırlarını burjuva, küçük-burjuva ara katmanların belirlediği bir hareket oldu. Bu onun güncel planda oynadığı rolü, buradan gelen önemini azaltmaz kuşkusuz. Bu patlamanın dinci faşist diktaya karşı yarattığı geçici soluklanmanın anlamını ve değerini yeterli açıklıkta ortaya koyuyor değerlendirmelerimiz. Ama aynı değerlendirmeler yarattığı olanaklar kadar sınırlarına da önemle dikkat çekiyor. Bu, sınıfları dikey olarak kesen, dolayısıyla çıkarları birbirine karşıt sınıfları içeren, bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak da burjuva katmanların sınırlarını belirlediği bir hareket oldu, diyor.

Kendiliğinden patlak vermiş bir harekettir Haziran Direnişi. Böyle bir hareketin kendi sınırları içerisindeki anlamını, değerini, yararlarını ortaya koyabiliriz. Ama bunu idealleştiremeyiz. Birilerinin yaptığı gibi "Haziran ruhu" adı altında yüceltemeyiz. Zira burada belirgin bir sınıf işbirliği alanı var. 7 Haziran seçim süreci değerlendirmelerimizde ifade ettik; sınıf ekseninden uzak duran her hareket ya da oluşum, bir biçimde sınıf işbirliği platformuna meyleder. Ayrıştırıcı

güç sınıf eksenidir. Küçük-burjuvazi bunu yapamaz. Orta sınıf hiç yapamaz, tam tersine, alt sınıfları burjuvaziyle sınırlı bazı tavizler temelinde uzlaştırmaya ve bütünleştirmeye çalışır. Bunu ancak devrimcileşen bir işçi sınıf hareketi yapabilir. Böylece söylediklerimi aynı temel soruna bağlamış oluyorum.

Haziran Direnişi değerlendirmelerin- de söylenen zaten budur. Greif patlak verdiğinde söylemeye çalıştığımız da bu oldu; direnen işçiler Haziran Direnişi'nin mirasına sahip çıkıyor ama bunu sınıf eksenine taşıyor, dedik. Haziran Direnişi'nin en samimi, ilerici, sola yakın kesimleri o sınırlı Greif Direnişi'ne bile sembolik sınırlarda da olsa desteklerini verdiler. Ama burjuva ara katmanlar, onların ufkunu ve ruhunu temsil eden siyasal güçler, özellikle de reformist sol çevreler, dönüp bu direnişe bakmadılar bile. Gezi'ye sempatiyle yaklaşan bazı büyük holdinglerin sözünü bile etmiyorum. Ne de olsa onlar gerçek sınıf düşmanları. Gerçek sınıf ilişkileri alanının ne olduğunu, burada nasıl davranıldığını, biz metal fırtınası deneyimi üzerinden de gördük. İşçilere en sıradan tavizler vermeye bile yanaşmadılar! MESS, yani Koç Holding! Oysa AKP'nin bütün bir şerrini üzerine çekerek Divan Oteli'ni Gezi'deki direnişçilere açıyordu. Cem Boyner'in holdingi Gezi Direnişi'nin birinci yıldönümünde yapılacak gösterilerde, göstericilere kendi işyerlerinin açılması ve su verilmesine ilişkin genelge yayınlayabiliyordu. Oysa bu aynı büyük sermaye grupları gerçek bir sınıf eylemine bir sınıf katılığı ve kiniyle yaklaşıyorlar. Tümüyle anlaşılır nedenlerle ve tümüyle tutarlı bir sınıf tavrıyla.

Sınıf eksenli devrimci siyasal çalışma, bizi her türlü sınıf işbirliği platformunun etkisinden uzak tutacaktır. Bu görevden uzak duranlarsa ister istemez sınıf işbirliği platformlarına mahkum kalacaklardır. Bu eğilim hiçbir biçimde rastlantı değildir. Salt çaresizlikten gelen bir durum hiç değildir. Tersine bunun gerisinde belirgin bir sınıfsal mantık var. Bu burjuva, küçük-burjuva ara katmanların sınıfsal ufkü ve tutumudur. Bu katmanları siyasal mücadele sahasında ayırtmak ve emekçilere yakın kesimlerinin desteğini kazanmak da ancak devrimci bir işçi sınıfı hareketinin geliştirilmesi ölçüsünde mümkündür. Aksi durumda orta sınıf ufkü toplumsal muhalefeti kendi reformcu çizgisi üzerinden gerisin geri düzene bağlayacaktır.

Bu konu günümüz dünyasının sorunlarını ele alırken de karşımıza çıkacak.

cak. Bugünün dünyasında şu an içinden geçmekte olduğumuz konjonktürün en temel olgularından biri de, toplumsal muhalefet üzerindeki güçlü bir orta sınıf baskısıdır. Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos bunun öne çıkan güncel örnekleridir. Orta sınıf ağırlığının toplumsal muhalefete etkisinin İngiltere, ABD gibi ülkelerde bile yansımaları var. İngiliz İşçi Partisi'nin yeni seçilen lideri, partinin sol kanadını temsil ediyor ve bu rastlantı değil. ABD Başkanlık seçimlerinde ilk kez İsveç türü sosyalizmden söz eden bir aday var ve ABD için şaşırtıcı denecek

düzeyde bir destek görüyor, bu da rastlantı değil. Tüm bunlar çözülmekte olan orta sınıfların belli sınırlardaki ilerici tepkilerini ifade ediyorlar. Burjuvazi artık bir zamanların ayrıcalıklı ara katmanlarına eski tavizleri vermiyor. Bu da onları sisteme karşı reformcu tepkilere itiyor. Bu kadarı sorun olmak bir yana olumlu bir gelişmedir de. Sorun olan, bu tepkilerin toplumsal muhalefeti kendi yörüngesine alması ve kendi üzerinden gerisin geri düzene bağlamasıdır.

Bunalım içinde kıvranan Yunanistan'da bunun tam ne demek olduğunu Syriza bize bütün açıklığı ile gösterdi. Bizde de buna heveslenenler var, sorunun önemi daha somut olarak buradan geliyor. Her biçimiyle reformist sol şahsında kendini gösteren bu türden bir orta sınıf baskısını göğüslemek görevi, gelip bir kez daha devrimci bir işçi sınıfı hareketi geliştirmek ihtiyacının özel önemine bağlanıyor.

PARTİNİN SORUNLARI VE DEVRİMCİ SINIF HAREKETİ

Partinin sınıf eksenli bir siyasal güç odağı olmak hedefi ile dönemin siyasal sorunları ve mücadelesi arasında mümkün merteye somut bağlar kurmaya çalıştım. Aynı konuyu bağlayacağım son bir sorun daha var. Parti olarak uzun yıllardır daha çok içe dönük birtakım sorunlarla özel bir tarzda ilgilendik. İdeolojik eğitim ve donanımına ilişkin sorunlar, örgütsel ve kadrosal sorunlar, devrimci iç yaşama ilişkin sorunlar, illegalite ve buna bağlı olarak örgütsel güvenlik sorunları, elbette çalışma tarzı sorunları vb., tüm bu sorunlar son yıllarda parti gündeminde özel bir yer tuttu. Fakat geline yerde bütün bunlar, artık sınıf eksenli çalışmada katedeceğimiz mesafeye bağlı olarak ele alınıp anlamlandırılacak ve sağlıklı bir biçimde çözülebilecek sorunlardır. Daha IV. Parti Kongresi'nde ilan edildiği gibi, bunlarla artık kendi içinde ilgilenme dönemi geride kalmıştır. Yeni dönemde bunlar artık sınıf eksenli siyasal güç olma hedefi içinde ele alınabilecek, sağlıklı çözümlerine de buradan bakılabilecek sorunlardır.

Bilincin kuşkusuz belli sınırlar içinde bir rolü var. Bu nedenledir ki uzun yıllar boyunca ve nesnel güçlüklerden hareketle bilince, bilinçli iradi müdahalenin rolüne ve imkanlarına vurgu yapıp durduk. Gerçek çözümün maddi zeminde, sınıfı devrimcileştirme sürecinde mesafe almaya sıkı sıkıya bağlı olduğunu çok iyi biliyorduk, ama aynı zamanda bu zemine oturmanın bugünden yarına mümkün olamayacağını da. Bu durumda partiyi bilinçli bir iradî müdahaleyle ayakta tutmak, partinin devrimci kimliğini bilincin gücüyle korumak çabasında olduk. Ama bu yolla yapılabileceklerin bir sınırı olduğunu da çok iyi biliyorduk ve sorunun bu yönüne her zaman açıklıkla işaret ettik. Geline yerde artık bu sınıra gelip dayanmış durumdayız. Bundan ötesi artık pratik bir sorundur ve daha da önemlisi, sorunun çözümü için uygun pratik zemi-

ni bulmak sorunudur. Bu türden sorunların köklü ve kalıcı bir çözümü için de toplumsal bir alana, sınıf zeminine ayağınızı basmanız, bunu olanaklı kılacak bir çaba ve mücadele içerisinde kendinizi bulmanız gerekir. Bundan böyle artık sınıfı devrimcileştirme çabasına özel tarzda yoğunlaşacağız ve bunda başarı sağladığımız ölçüde de boğuştuğumuz tüm o sorunların devrimci çözümünü için en uygun zemini bulmuş olacağız.

SINIFIN SOMUT GERÇEKLİĞİ

Türkiye işçi sınıfını fazlasıyla önemsiyor, bunun gerekçelerini ortaya koyuyoruz. Ama karşımızda bir de bugünkü somut durumuyla bir işçi sınıfı gerçeği var. Sosyal bir varlık olarak güçlü ama bilinci, eğitimi, kültürel değerleri, örgütlülük düzeyi bakımından son derece zayıf bir sınıf gerçeği bu. Örgütsüz ve bilinçsiz, her türlü burjuva ideolojisi ile sersemletilmiş bir sınıf gerçeği....

Türkiye işçi sınıfı hareketinin yakın dönem tarihi üzerinden baktığımızda, bugün bu açıdan çok büyük bir gerileme var. '70'lerin işçileri, özellikle de metal işçileri, politik bilinç yönünden bugünle kıyaslanamaz ölçüde ileri bir konumda idiler. Metal işçileri ana gövdesiyle dönemin en ileri sendikasında örgütlenmişlerdi ve ilerici-devrimci bilince fazlasıyla açıktılar. DİSK'in militan tabanı büyük ölçüde metal işçilerinden oluşmaktaydı. Bugünse durum temelden farklıdır. Bunun nedenleri konusunda elbet yeterli bir açıklık içindeyiz. Sonuçta dünya çapında otuz yıllık bir gericilik döneminden söz ediyoruz ki, Türkiye'de bunun katmerlisi yaşandı. '80'li yıllarda askeri faşist darbenin önünü açtığı toplumsal gericilik, '90'lı yıllarla birlikte meyvelerini vermeye başladı. Dinsel gericilik ve Kürt sorunu üzerinden azdırılan şovenizm, geniş kitleleri daha da sersemletti. Doğal olarak işçi sınıfı kitleleri de bundan payını aldı, hatta denebilir ki özellikle aldı. Bu bir gerçeklik, bunu bileceğiz ve tüm çalışmamızda gözeticeğiz.

Verili gerilik ürkütücü olabilir, ama üzerimizdeki etkisi ezici olmamalıdır. Sosyal sorunları hissedene, sosyal eşitsizliklere tepki duyan genç bir işçi sınıfımız var. Eğer biz temel fabrikalara yerleşmeyi başarabilirsek, belli bir dönem sabırla, solukla çalışabilirsek, ideolojileri, değer yargıları, kültürel önyargıları ne olursa olsun, biz işçilere güven verebilir ve ardımızdan sürükleyebiliriz.

Greif'te başardığımız tam da bu oldu. Bir grup devrimci öncü işçi, devrimci bir söylemle yüzlerce Greif işçisini ardından sürükleyebildi. İşçiler haftalar boyunca direnişi ileri şiarlar etrafında coşkuyla sürdürdüler. Haziran Direnişi ile bağ kuruluyor, sermaye iktidarına cepeden vuruluyor, direniş adına peş peşe devrimci bildiriler yayınlanıyordu. Bu olabiliyordu, çünkü direnişi sürükleyen işçi önderleri devrimciydi ve bizzat eylemin içinde işçilere güven vermişlerdi.

Son metal hareketliliğinde olmayan buydu. Her türlü geriliğin, gericiğin, geri bilincin ürkütücü bir biçimde ortalığa dökülmesinin nedeni, hareketin önünde devrimci bilinçli işçilerin olmamasıydı. Ama olabiliyordu ve gelecekte olabilir de. Devrimci bir çizgide sürükleyebilmek için beş bin kişilik Renault'ya sınıf bilincine ve inisiyatifte sahip beş devrimci işçi pekala yeterli. Bunu bize son eylemliliğin deneyimleri açıkça gösterdi. Önderlik yeteneği olan ve işçiye güven veren birkaç işçi önderi, binlerce işçiden oluşan bu koca işletmenin havasını baştan aşağı değiştirebilir. Bunu eylem sürecinin gerçekliği içinde açıkça görmüş olduk. Şimdi daha umutlu, daha güvenli, daha rahat olabiliriz.

Bu elbette günümüz işçi sınıfı gerçeği üzerinde dikkatle düşünmemizin önemini hiçbir biçimde azaltmamalı. Burada kritik bir mesele var, sınıf çalışmasının sorunları gündeminde ele almamız gereken. Biz temel toplumsal gerçekleri en rahat işçilerle tartışabiliriz, yeter ki sorunları doğru bir biçimde ortaya koyalım ve buna uygun bir dil kullanabilelim. Dil sorunu, seslenme biçimi özellikle önemli bir sorun. İşçilere hitap ederken çoğu durumda sınıf dili kullanmıyoruz. Son derece soyut politik bir dil kullanıyoruz. Toplumsal gerçekleri, sınıf ilişkilerini, sömürüyü, toplumsal eşitsizlikleri vb., temel alan sınıfsal bir söylem geliştirmeliyiz. Bunu halen gereğince yapamıyoruz. Kuru siyasal söyleme dayalı soyut bir dil kullanıyoruz ve böylece daha ilk adımda işçilerin siyasal gerici

önyargılarına çarpıyoruz.

Metal Fırtınası işçi sınıfının mücadelesinde potansiyelini ve nesnel sınıfsal konumundan gelen yeteneklerini ortaya koymuştur. Bilinç bakımından, istemler bakımından en geri bir çizgideki direniş, buna rağmen kısa sürede ülke çapında genelleşebilmiştir. İletişim, belli taleplerin ortaklaştırılması, ruh birliği, etkileşim, dayanışma, birlikte davranabilme ve elbette eylem yeteneği... Bunun böyle olduğunu biliyorduk, somut olarak da görmüş olduk.

Tüm bunlar hareketin kendisinden ve kendiliğinden gelen üstünlükler. Önemli olan bizim harekete ne kattığımızdır. Bilinç ve örgütlenme yönünden ona neler taşıyabildiğimizdir. Sınıfın mücadele içinde devrimci siyasal eğitimi dediğimiz alanda neler yapabildiğimizdir. Sınıfın devrimci eğitimi mücadele içerisindeki eğitimidir. Bu da devrimci siyasal müdahaleden ayrı düşünülemez. Kendi misyonumuza buradan bakabilmeli ve son metal eylemliliğinin derslerini de özellikle bu açıdan ele almalıyız.

HAREKETİN ENGELLERİ

Sınıf hareketinin engelleri sorunu üzerinde de ciddiyetle durmak zorundayız. En büyük engel, kuşkusuz bizzat sınıf gerçekliğinin kendisidir. Bunun üzerinde durmuş oldum. İkinci büyük engel sendika bürokrasisidir. Partimizin Kuruluş Kongresi'nde bunun üzerinde genişçe, stratejik bir perspektifle durulmuştur. Dönüp oradaki değerlendirmeleri yeniden incelemek gerekir. Zira ortaya konulanlar bugün her zamankinden daha günceldir.

Orada önemle üzerinde durulduğu gibi, sendika bürokrasisi sendikal olmaktan öteye, temelde siyasal bir engeldir. Sendika ağalarının oynadığı gerici rol dar anlamda sendikal değil fakat tümüyle siyasal niteliktedir. İşçilerin iktisadi çıkarlarını üç

ya da beş kuruşa satmaları sorunu değil bu. Asıl misyonları sınıfı kurulu düzen adına denetim altında tutmalarıdır. İşçileri bin türlü yolla gerisin geri bu düzene bağlamalarıdır. Dolayısıyla sendika bürokrasisine karşı mücadeleyi de bu misyon ve kapsam üzerinden ele almak durumundayız.

Karşımızda sendika yönetimleri şahsında gerçek siyasal güç odakları var. Bu durumda sendika bürokrasisine karşı mücadele, aynı zamanda sınıf hareketi bünyesindeki gerici ve reformist odakla-

ra karşı mücadele demektir. Bu nedenle onları çok iyi tanımalı ve onlarla nasıl başa çıkacağımıza çözümler bulabilmeliyiz. Şu an sınıf hareketinin sırtında ağır bir yük gibi duruyor olabilirler ama gerçekte fazlasıyla güçsüzdürler. İşçilerin kendiliğinden bir öfke patlaması bile yıkılmaz görünen Türk Metal'i bir anda temellerinden sarsabilirdi. İşçileri doğru bir çizgide hareketlendirdiğinizde, bir anda hiçleşen çıkar çeteleri bunlar. Greif'te bunu biz ayrıca gördük. Biz devrimci bir partiyiz. Doğru bir çizgide hareket ediyorsak, sınıfın çıkarlarını içtenlikle savunuyor ve bunun için varımızı yoğumuz ortaya koyuyorsak, koşulları gözeten isabetli, yöntemli ve sistemli müdahalelerde bulunabiliyorsak, bu gerici güçler bizim karşımızda tutunamazlar.

Üçüncü bir önemli engel, her biçimiyle reformist soldur. Liberal işçi politikasının sınıf hareketi içindeki temsilcileridir. Bu engelle bizzat metal sürecinde de bazı çevreler şahsında somut olarak karşı karşıya kaldık. Bunun önemi önümüzdeki dönemde daha da artacak gibi görünüyor.

Parti kongremiz için sınıf hareketi üzerinden tanımladığımız temel bir misyon var; bu sorunlara bu kapsamda değinmiş oluyorum. Devrimci bir sınıf hareketinin gelişiminde elle tutulur mesafeler almanın sorunları bunlar. Herkesin, hepimizin, sınıf gerçeği üzerine, sınıf engelleri üzerine, sınıfa müdahalenin yol ve yöntemleri üzerine, vb. sorunlar üzerine enine boyuna düşünmesi lazım. Parti yolunu ancak bu takdirde gereğince açabilir. Bütün deneyimlerden en iyi bir şekilde öğrenmemiz, onları genelleştirmemiz, partinin tümüne mal etmemiz, bütün bunların sağladığı açıklıklarla daha hızlı yol yürümemiz gerekir.

DEVİRCİ BİR SINIF HAREKETİ İÇİN İLERİ!

Ortaya koymaya çalıştıklarımın özü olarak söylüyorum; öyle sanıyorum ki kongremizin şiarı olarak, "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" çağrısını kullanacağız. Zira her şey gidip devrimci sınıf hareketi geliştirme ihtiyacına, sınıf eksenli bir güç odağı olma hedefinin anlam bulabileceği bu göreve dayanıyor. Devrimci bir sınıf hareketi! Bize herhangi bir sınıf hareketi değil, fakat devrimci bir sınıf hareketi gerekli. Görevimiz ne edip edip sınıf hareketini devrimciileştirmektir.

Bugünkü haliyle Türkiye işçi sınıfı hala da bir hiçtir. Ama pekala devrimcileşebilir ve devrimcileştiği ölçüde de herşey olur. Türkiye'nin dört bir yanına yayılmış gövdesiyle, nesnel varlığı ile oldukça güçlü bir sınıf. Bileşimiyle fazlasıyla genç ve dinamik bir sınıf, metal süreci bunu bize somut biçimde gösterdi. Bu bir başka temel önemde üstünlük. Gözü kara olanlar, kararlılıkla kendini ortaya koyanlar, tam da bu genç işçiler. Bu sınıf devrimcileşirse Türkiye'nin bütün dengeleri bozulur ve her alanda farklı çözümlerin önü açılır.

"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!", temel şiarımız, temel kaygımız, temel yoğunlaşma noktamız olmalı. İdeolojik tutarlılık açısından, siyasal mücadele açısından, Kürt sorunu açısından, orta sınıf baskısı açısından, boğazlaşmalar içerisinde sürekli kendini tüketen bir bölge olarak Ortadoğu'ya bir çıkış yolu bulabilmek açısından, devrimcileşecek bir işçi sınıfı hareketini tek çıkış yolu olarak görmeliyiz. Türkiye işçi sınıfının ağırlık kazandığı bir sosyal mücadelenin cereyanı, etki ve sonuçlarını kendini çevreleyen tüm bölgelerde gösterecektir. Bundan da kuşku duymamalıyız.

Mücadele tarihinden:

Novamed Grevi

447 gün grevlerini sürdüren Petrol-İş üyesi 80'i kadın 83 işçi, direnişlerini sendika ve toplu sözleşme hakkını kazanarak sonuçlandırdı. Böylece Türkiye'nin serbest bölgelerinde toplu sözleşme imzalanan ilk grev gerçekleştirilmiş oldu.

Novamed, merkezi Almanya'da olan çok uluslu bir tıbbi cihaz üreticisidir. Fabrika 2000 yılında tek üretim hattıyla çalışıyordu. İlerleyen zamanlarda vardiya sayısı ve üretim hattı arttı. 2006 yılı sonunda 325 kişi üç vardiya çalışmaya başladı. Her hatta 20 kadın vardı. Kadınlar üretimdeyken erkekler makine bakım işlerine bakıyorlardı.

Fabrikada işçilerin aldıkları ücret diğer serbest bölgelerdeki işyerlerine göre çok düşüktü, yemek molası 25 dakikaydı. Tuvalet gitmenin bile yasak olduğu çalışma koşullarında tuvalet giden kadınlar şefleri tarafından azarlanıyor, tuvalet süresi tutuluyordu. Kadınların regl dönemlerinde dahi tuvalet gitmelerine tolerans gösterilmiyor bu dönemde sorunlar yaşanıyor.

İşçiler evlenmek için iş yerinden izin almak zorundalardı. Hamile kalmak fabrikada sıraya konulmuş, aynı üretim hattında çalışan kadınların aynı dönemde hamile kalmaları yasaklanmıştı. Böyle bir durum söz konusu olursa işçileri kovmakla tehdit ediyorlardı. Hamilelik sırası gelmiş olan kadınlara çirkin söylemlerde bulunuluyor, "hamile kaldın kaldın, kalmadın sıra başkasına geçecek", "hadi çalışmalara başlayabilirsin" gibi kadınları

rencide edecek sözler söyleniyordu. Kadın işçiler arasında hamilelik sırası için kavgalar, tartışmalar yaşanıyor. Bazı kadınlar hamile kalmak için tedavi görüyor, fakat hamile kalma süresi işyerinin verdiği tarihe uymuyordu. Fabrikadaki baskılar bunlarla sınırlı kalmıyordu. Çalışma saatlerinde yan yana olan kadınların birbirleriyle konuşmaları da yasaktı. Hatta servis araçlarında işe gidip gelirken bile kadın işçilerin birbirleriyle konuşması yasaklanmıştı.

Kadınların iş yaşamı dışında da hayatlarını patronlar organize ediyordu. Kadınlara iş saatleri dışında da birbirinizle görüşmeyin, evinize misafir almayın, dışarı çıkmayın, hatta eşinizle bile oturup konuşmayın, ertesi gün işe geleceksiniz yemeğinizi yiyip öyle yatın deniyordu. Tehlikeli kimyasallarla çalıştıkları halde maske altından konuşup örgütlenmemeleri için işçilerin maske takması yasaklanmıştı, kadınlarda zehirli solüsyonları soludukları için solunum yolu hastalıkları gibi meslek hastalıkları oluşmaya başlamıştı.

Bu kötü çalışma koşulları sebebiyle kadın işçiler bir çözüm arayışına girdiler. Böylelikle örgütlenme süreci başlamış oldu ve bu örgütlenme süreci tam 2 yıl sürdü. Teknik kadroda çalışan ve daha

önce sendika deneyimi yaşamış iki erkek işçinin girişimiyle Petrol-İş Sendikası'yla görüşmeye karar verildi.

Sendikaya üyeliklerin başlamasıyla birlikte kadınların üzerindeki baskının şekli değişmeye başladı. Vardiya şefleri sendikaya üye olduklarını düşündükleri kadınları teker teker çağırıp sendikadan vazgeçmeleri konusunda baskı yapmaya başladılar. Kadınlar ikna olmadılar, sendikaya üye olarak kararlılıklarını gösterdiler. Haftada bir paketleme işine çıkması gereken kadın işçiler sendikaya üye oldukları için altı iş günü paketleme işine çıkarıldılar. Kadınlar baskıya boyun eğmediler sendikaya üye olmaya devam ettiler ve sonunda sendika yetki aldı.

Toplu İş Sözleşmesi döneminde patron sözleşmeyi imzalamadı ve sendikalı işçilerin örgütlülüğünü bitirmeye çalıştı. Bir üretim hattı daha açtı ve 60 kişiyi işe aldı. Onları eğitmeye başladı ve sendikaya üye olmayacaklarına dair imza atmalarını istedi. Bu süreçte sendikaya üye olanlardan bir kısım işçiyi de yanına çekmeyi başardı.

Sendika bu uyuşmazlığın yüksek hakem kurulunda çözüleceğini düşünüyordu. Bu sebeple sendika üyesi işçilerin grev için "hayır" oyu kullanmalarını iste-

di. Patron ise örgütlülüğü dağıtmak için sendikalı işçileri grev vesilesiyle fabrikanın dışına çıkartmak istiyordu. Bu sebeple etkisi altındaki işçilere greve çıkmak için "evet" oyu kullandı. Bunun üzerine greve "evet" diyenler çalışmaya devam ederken "hayır" diyenler greve çıktı.

447 gün grevlerini sürdüren Petrol-İş üyesi 80'i kadın 83 işçi, direnişlerini sendika ve toplu sözleşme hakkını kazanarak sonuçlandırdı. Böylece Türkiye'nin serbest bölgelerinde toplu sözleşme imzalanan ilk grev gerçekleştirilmiş oldu. Kadın işçiler, 447 gün emek sömürsüne olduğu kadar işyerinde taciz boyutuna varan uygulamalara karşı direndi ve kazandılar. Novamed işçileri güçlü bir sınıf bilincine sahip olmadıkları ve güçlü taban örgütlülüğü yaratmadığı için grevin sona ermesinin ardından kazanılan haklar kaybedilmeye başlandı. Hatta hiçbir gerekçe gösterilmeden sendikaya üye olan işçiler işten atıldılar.

Cins ezilmişliğinin de sınıf ezilmişliğinin bir sonucu olarak yaşandığı Novamed fabrikasında, kadın işçilerin sergiledikleri mücadele ve direniş, Türkiye'de kadın işçi mücadelesinde onurlu yerini almıştır.

Kadın İşçi Kurultayı'na hazırlıklar sürüyor

21 Şubat'ta gerçekleştirilecek Kadın İşçi Kurultayı için hazırlıklar sürüyor.

Kurultay öncesi İzmir'deki "Emekçi Kadınlar Eşitlik Özgürlük ve Halkların Kardeşliği İçin Buluşuyor" şiarlı etkinlik için EKK çalışmalarını sürdürdü.

Etkinlik çağrıları İzmir'in dört bir yanına afişlerle taşındı. Güzeltepe ve Bornova'nın ardından Alsancak, Konak, Buca, Bayraklı, Çiğli'yi afişlerle donatan EKK; etkinlik çağrısını da stand açarak işçi ve emekçi kadınlara taşıdı. Sesli ajitasyonlar, müzik yayınları ve ses kayıtları ile birlikte açılan standlarda, etkinliğin duyurusu yapılırken aynı zamanda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü öncesi kadınların neden örgütlenmesi gerektiğine dair tartışmalar yapıldı. Çiğli merkezin ardından Karşıyaka çarşısında ça-

alışma esnasında onlarca imza toplanırken, etkinlik çağrısı yapıldı. Aynı zamanda fabrika ve ev toplantıları yapıldı.

6 Şubat günü **Sefaköy**'de stand açılarak bildiri dağıtımı ve anket çalışması gerçekleştirildi. Pek çok emekçi ile kurultay üzerine sohbet edilirken **Kızıl Bayrak** da emekçilere ulaştırıldı.

7 Şubat'ta ise İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları **Avcılar**'da Marmara Caddesi'nde eylem yaptı.

Sloganlarla ve emekçileri mücadeleye çağırان ajitasyonlarla Marmara Caddesi'ne gelinerek burada basın açıklaması yapıldı. Kadın İşçi Kurultayı'na çağırان bildiriler de dağıtıldı.

Okunan basın açıklamasında her gün 5 kadının katledildiğine, düzen yargısının da "haksız tahrik" gibi indi-

rimlerle cinayetleri teşvik ettiğine dikkat çekildi. Kadın işçi ve emekçilerin iş güvencelerinin giderek azaldığına vurgu yapılan açıklamada kadınların cinsel kimliğinden ötürü çifte baskı ve sömürüye uğradığı belirtildi. Açıklamada kadınların işten başka ev işlerinin de yükünü çektiği söylendi, Kadın İşçi Kurultayı'na çağrı yapıldı.

Ankara Emekçi Kadın Komisyonu, **7 Şubat** günü bir etkinlik düzenledi.

Etkinlikte, kadınlara yönelik saldırıların yanı sıra, işçi ve emekçi kadınların sorunları ve taleplerini anlatan kısa bir sinevizyon gösterildi. Sinevizyondan sonra kadın sorununun ortaya çıkışı ve kapitalizmdeki durumu üzerine bir açılış konuşması ve "İşçi kadınların örgütlenmesinin önündeki engeller" başlığıyla

bir konuşma yapıldı.

Konuşmaların ardından söz, etkinliğe katılan kadınlara bırakıldı. Liseli genç kadınların cinsiyetçi eğitim sorusu üzerine düşünceler dile getirildi. Genç kadınların çokça yaşadığı tacizlere karşı nasıl tutum almak gerektiği ve liselerde, üniversitelerde bununla ilgili neler yapılabileceği üzerine öneriler sunuldu.

Söz alan emekçi kadınlar kıdem tazminatı ve 8 Mart hakkında da düşüncelerini dile getirdiler.

Etkinlikte, kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze karşı somut olarak neler yapılabileceği, kadınların işyerlerinde yaşadığı sorunlara karşı duyarlılığının nasıl artırılabilceği, kadın işçilerin nasıl özneleşebileceği, şovenizmin nasıl kırılıp halkların kardeşliğinin nasıl yaratılabileceği ve Kürt kadınlarına nasıl ulaşılabileceği üzerine de çeşitli öneriler sunuldu.

Kadın İşçi Kurultayı'nda BİZ DE VARIZ!

Liseliler 21 Şubat'ta gerçekleştirilecek olan Kadın İşçi Kurultayı'nda BİZ DE VARIZ dediler.

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Liseliler olarak özgür bir gelecek istiyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Kadınlara uygulanan şiddet ve haksızlıklara dur diyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Çürümüş, cinsiyetçi eğitim sistemine karşı gelecek bizim diyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; okullarda "taciz timlerine" kadar varan çürümüşlüğü karşısında liseliler olarak mücadeleye çağrısını büyütüyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Taciz ve tecavüzlere karşı biz de varız!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Özgürlüğümüzün ve ruhumuzun kelepçesini kırmak istiyoruz, susmuyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Kadınları ikinci planda tutan yozlaşmış toplumun cehaletini kırmak gerektiğini düşünüyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; gericiğin kalesi haline gelmiş olan okullarımızdaki bu duvarları yıkmak için mücadeleye ediyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Kadınların toplumda cinsel obje olarak görülmesine karşıyız!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Kadın-erkek eşitliği için en önde mücadele vereceğiz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Kadınlara köle olmadıklarını hatırlatmak için okullarımızdan sesimizi yükseltiyoruz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Kadınlara ezilmemesi için mücadelede biz de varız!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Erkeklerin kadınlardan üstün görüldüğü bu zihniyete karşı kadın-erkek mücadeleye edeceğiz!

* 21 Şubat'ta biz de varız çünkü; Kadınlara baskı ve zulüm zincirlerinden kurtulmadıkça özgürlükten bahsedilemez!

Kadın cinayetleri, taciz ve tecavüzler günden güne artıyor. Mahkemelerde yapılan "tahrik" ve "iyi hal" indirimlerinin haddi hesabı yok. Kadınlara yüzyıllardır köle olarak görüldü ve ezildi. 21. Yüzyıl'da olmamıza rağmen devletler, insanların din duygularını kullanarak topluma kadınlara geri planda olduğu düşüncesini yerleştirmeyi sürdürüyor. On yıllardır sermaye devleti sözcüleri de kadına yönelik gerici söylemleriyle taciz ve tecavüzlere zemin hazırladı. Okullarda da bu ayrımcılığı net bir şekilde görüyoruz, yaşıyoruz. Kadınlara özgürleşmesi ancak devrim ile olacaktır. 21 Şubat'ta liseliler olarak Kadın İşçi Kurultayı'nda BİZ DE VARIZ!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Kadın cinayetleri bizzat devlet eliyle devam ediyor

Tarihlerden 11 Şubat, hava soğuk mu soğuk. Genç kız, soğuktan korunmak için sarıp sarmalandı kendini ve hayalleriyle birlikte minibüse bindi. Herkes birer birer indi. Bir tek o ve şoför kalmıştı. Şoför hemen planlarını ve yol güzergâhını değiştirdi. Ne de olsa tek bir kadın kalmıştı arabada ve şoför bin yılların beslediği ataerkil bilinçle saldırdı kadına. Bu anlayışa göre kadın ganimetti savaşta. Pazarlarda satılan köleydi. Kadınlara kendi tercihleri ve istekleri olamazdı, onlar üstün cins olan erkeğe hizmet etmek zorunda idi.

Yasalar da zaten onların yanındaydı. Tecavüz edilen kadınlar tecavüz sonucu hamile kalırsa doğurmak zorundaydı. Kürtaj yaptırmak, tecavüzden daha kötüydü. Arkasına bin yılların mirasını alan adam tekrar tekrar saldırdı kadına. Kadının teslim olmadığı, direndi. Tırnakları silahı olmuştu artık. Genç kız, kendini soğuktan koruyabilmeyi belki ama "bir çocuktan canavar yaratan bu sistemden" koruyamamıştı. Yanan bedenleriyle birlikte hayalleri de yanmıştı genç kızın, Özgecan'ın, Özgecanımızın. Özgecan'ın yanan bedeni toplumun öfkesinin sokağa taşmasına neden oldu. Bu öfke günlerce sokaklarda var etti kendini. Öfkenin örgütleyicileri ve öncüleri kadınlar oldu. Kadınlar en önde idi.

Özgecan saldırıya uğradıktan sonra yakılarak öldürüldü. Olayın faileri bulundu ve "cezaları" verildi. Yaşanan "bireysel bir suçtu" ve bireysel cezalar verilerek çözüme bağlandı. O failere bu cesareti veren ataerkil sistem, burjuva hukuku ve toplumda onları var eden kapitalizm tereyağından kıl çeker gibi yine akladı kendini.

Bazı parlamenterler ve kadın örgütleri, kadın katillerine, taciz ve tecavüze karşı, indirimlerin kaldırılması amacıyla hazırlanan "Özgecan Yasası"nı meclise sundu.

Ancak yasa mecliste kabul edilse bile şimdiye kadar ki yargı pratiği bize, burjuva hukukunun kendi koyduğu yasaları bile uygulamadığını gösterdi. Bundan dolayı bu yasadaki büyük beklentiler içine girmek hayalcilik olmalı. Bizzat cumhurbaşkanı "mevzuatı bir kenara bırakın, bildiğinizi yapın" diye talimatlar vermedi mi? Yasalar ve yargı

toplum nezdinde meşruluğunu yitirmiş, AKP'lilere bile güven vermemekte. Bundan dolayıdır ki rüşvet, adam kayırma, yolsuzluk vb. çürümüşlük düzenin her yanından akmakta.

Özgecan'dan sonra onlarca kadın cinayete kurban gitti. Binlercesi taciz, tecavüze maruz kaldı. Katiller, iyi hal indirimleri, toplumdaki saygın kişiliği, geleceğe dair planları, tutkuyla sevmesi vb. gerekçelerle neredeyse akladı.

Burjuva hukuku, ataerkil zihniyetin devam etmesi için elinden geleni ardına koymadı.

7 Haziran'dan bu yana, binlerce kadının gözleri önünde şehirler, mahalleler topa tutuldu. İnsanların annesi, babası, kardeşleri, eşleri gözleri önünde katledildi. Ekin Wan'ın, cansız ve çıplak bedeni devletin kolluk güçleri tarafından yerlerde sürüklendi. Devletin ataerkil zihniyeti, düşmanından, kadın gerillanın bedeni üzerinden öç alıyordu. Taybet Ana sokağa çıkma yasağına "uymadığı" için(!) devletin polisi tarafından vurularak öldürüldü. Cansız bedeni, bir hafta sokak ortasında kaldı ve bir mezar bile cansız bedenine çok görüldü. Devlet terörü, vahşetin en kanlısını yaşıyor Kürt kadınlarına. Her zaman olduğu gibi yüzlerce yıllık devlet geleneği bozulmadı, ataerkil zihniyet, hukuk ve onları besleyen kapitalizm, terör demagojisine yaslanarak aklamaya çalışmakta kendini.

Yasalar bu faşist saldırganlığın kılıfını örerek meşrulaştırmaktadır. Her yönüyle köhnemiş ve çürümüş bir sistemle karşı karşıyayız. Katliamlarla, işçi cinayetleriyle, kadın cinayetleriyle, çocuk ölümleriyle, savaş ve saldırganlık politikalarıyla halklara, işçi ve emekçilere, kadınlara kan kusturan bir sistemle karşı karşıyayız. Ama bizler biliyoruz ki, düzenin artan zulmü çöküşünün hızlandığını gösteriyor. Biz işçi ve emekçi kadınlara düşen görev ise öfkeyi kuşanarak çöküşü hızlandırmaktır. Sözümüz var Özgecan'a, Ekin'e, Taybet Ana'ya Cumartesi Anneleri'ne ve katledilen tüm kadınlara, biz kazanacağız! Biz kazanacağız!

ÜMRANIYE'DEN EMEKCİ BİR KADIN

“Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” sloganını yükseltelim!

Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) 10 Şubat 2016 günü Amed'de katledilen Mahmut Bulak için yayınladığı açıklamayı paylaşıyoruz:

Aylardır Kürdistan'da sokağa çıkma yasakları ilan edilerek Kürt halkı teslim alınmaya çalışılıyor ve katlediliyor. Kürdistan'daki çatışmaların yoğun olduğu bölgelerden biri olan Cizre'de Cudi Mahallesi Bostancı Sokak'taki ilk bodrumda 16 gündür hastaneye kaldırılmayı bekleyen birçok yaralının hatta ölümler olduğu biliniyordu. Yine aynı mahallede 16 yaşındaki bir çocuğun kapı önünde katledildiği, ikinci binada ise yine birçok yaralının olduğu da biliniyordu. Her iki binaya yapılan operasyonla devlet onlarca kişiyi katlederek, katliamcı yüzünü bizlere bir kez daha göstermiş oldu.

Cizre'de yaşanan katliamın ardından birçok ilde katliamı lanetleyen eylemler yapılarak tepki gösterildi. Eylemlere vahşice saldıran polis 9 Şubat günü Amed Koşuyolu Parkı'nda toplanan ve katliama

tepki olarak yürüyüş gerçekleştirmek isteyen kitleye de saldırmakta gecikmedi. Saldırlara karşılık verilirken Sento Caddesi'nde 16 yaşındaki Mahmut Bulak katledildi.

Mahmut Bulak Kürdistan'da katledilen ilk genç değildi. O da devlet dersinde katledilen yüzlerce çocuğun arasına yazdırdı ismini.

Bu düzenin katliamcı bir geleneği olduğunu biliyoruz. Kürdistan'daki bu zulme karşı alanlarda olmadıkça, ses çıkarmadıkça, daha yüzlerce Mahmut

Kürdistan topraklarında katledilmeye devam edecek.

Devrimci Liseliler Birliği olarak milliyetçi dalganın liselerimizde bu denli yayıldığı bir dönemde, bizleri Kürt sıra arkadaşlarımızla birbirimize düşman eden, bizleri kutuplaştıran bu sisteme karşı tüm liselileri hesap sormaya, Kürt halkının mücadelesine omuz vermeye, mücadelemizde “Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” sloganını yükseltmeye çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

GENÇLİK: “KRİZİN FATURASINI BİZ ÖDEMEYECEĞİZ!”

Almanya'da 2005'te hayata geçirilen “Agenda 2010” adlı sosyal yıkım saldırıları eğitim sistemini de derinden etkiledi. Sermaye düzeninin yaşadığı krizin faturasını gençliğe ödetmek için yaptığı yeni düzenlemeler arasında en çok tepki gören harçlar ve okulların özelleştirilmesi oldu.

Fakat Almanya'da gençlik bu kemer sıkma politikalarına karşı direniş yolunu seçti. 2009'da ülke çapında 16 eyalette, üniversite ve okullarda 270 ilericilik gençlik örgütlenmesi ve sendikalar tarafından görkemli ve militan öğrenci eylemleri örgütlendi. Uzun bir ön hazırlıktan sonra yüz bini aşkın liseli ve üniversiteli bu eylemlere katıldılar. “Krizin faturasını biz ödemeyeceğiz!” diye haykıran gençlik, üniversiteleri, okulları ve yolları işgal ettiler. Öğrenciler kanaat notunun kaldırılması, göçmen öğrencilere ikinci sınıf muamelesine son verilmesi, okul ve üniversitelerin demokratikleştirilmesi vb. talepleri yükselttiler.

Almanya'da öğrenciler ırkçılığa karşı boykota çağırıyor

GENÇLİK FAŞİSTLERE GEÇİT VERMİYOR!

Bugün ise gençlik mülteci akımıyla birlikte Avrupa'da sermaye devleti tarafından kışkırtılan ve yükselen ırkçılığa karşı seslerini yükseltiyor, “Gençlik ırkçılığın karşısındadır!” sloganıyla sokaklara çıkıyor.

Geçtiğimiz yıl da Berlin, Bremen, Frankfurt, Köln, Münih ve birçok büyük kentte binlerce öğrenci Alman devletinin mültecilere karşı ırkçı yasalarına ve Neonazilerin mülteci barınaklarına saldırılarına geçit vermemek için dersleri boykot etmişlerdi. Yanı sıra birçok kentte Pegida gibi faşist grupların yürüyüşlerine karşı örgütlenen protestolarda en ön saflarda yer almışlar, yolları işgal ederek faşistlerin yürüyüşüne izin vermemişlerdi.

GENÇLİK GÖÇMENLERİN HAKLARI İÇİN SOKAKLARA AKIYOR

Bu yıl ise 2 Şubat'ta Bonn kentinde 500 öğrenci, mültecilerin hakları için okul ve üniversiteleri boykot edip yürüyüş düzenlediler. Yaklaşık 30 kişilik bir grup, Bonn'da yedi aydır göçmenlerin iltica başvurusunun ve göçmenlere sağlık hakkı tanınmamasını protesto etmek

için, Yabancılar Dairesi'ni işgal etti. Polis eylemcilere saldırdı ve bir kısmını gözaltına aldı. İki saat boyunca kararlılıkla direnişini sürdüren ve binayı terk etmeyen grup, Yabancılar Dairesi'nin bir ay içinde başvuru hakkı sağlanacağı sözünü vermesi üzerine işgal eylemini sonlandırdı.

GENÇLİK SAVAŞ VE SÖMÜRÜYE KARŞI BOYKOTA ÇAĞIRIYOR

Alman devleti yoksulluğun yükselmesinin ve suç oranının artmasının nedeni olarak mültecileri gösteriyor, onları hedef tahtası haline getiriyor. Yabancı düşmanlığını kışkırtarak sinsi bir biçimde mültecilerin haklarını teker teker gasp ediyor. Oysa mülteci akınının sebebi emperyalist ülkelerin savaş politikalarıdır. Ortadoğu'yu kan gölüne çevirerek insanların yerlerinden yurtlarından kaçmak zorunda kalmasına yol açanlar bizzat kendileridir. Bundan dolayıdır ki gençlik, Ortadoğu'da yürütülen kirli savaşa, göçmen haklarına saldırılara ve sömürüye karşı 28 Nisan 2016'da eylem ve boykot çağrısı yapıyor.

REVOLUTIONÄRER JUGENDBUND (ALMANYA DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ)

Hayallerimizde kalan: Sağlık meslekten üniversiteye geçiş

Merhaba arkadaşlar, günümüzde meslek lisesi okuyan biz bazı öğrenciler Anadolu liselerine kıyasla birçok hakkımızdan mahrum bırakılmaktayız ve büyük mağduriyet içerisindeyiz. Özellikle üniversite sınavlarında bizler ilk iki senemizden sonra kalan iki senelik lise hayatımız boyunca çok fazla kültür dersi göremeyeceğiz. Meslek derslerine yoğunluk artacak ve Anadolu lisesindeki arkadaşlarımıza kıyasla üniversite sınavında pek bir şey yapamayacağımız için birçok sorun bizi bekliyor.

Özellikle sağlık meslek lisesi okuyan öğrencileri çok daha büyük sorunlar bekliyor. Sağlık meslek lisesindeki öğrencilerin üniversitede kendi alanları üzerinden ilerlemesi şartıyla sınav puanının üzerine eklenen ek puan tamamen ortadan kalkmıştır. Ve artık normal bir Anadolu lisesi öğrencisi üniversitede sağlık alanında bizden daha öncelikli olabiliyor. Peki, bu ne gibi bir sonuç doğuracak? Hemen açıklıyorum arkadaşlar, Anadolu lisesindeki arkadaşlar bizden öne geçeceği ve aramızdaki puan farkını çok fazla açacağı için üniversite sınavında asıl sağlık okuyan öğrenciler üniversiteye giremeyecek ve sağlık bölümüyle hiçbir alakası olmayan Anadolu lisesi öğrencileri üniversitede sağlık eğitimi alabilecek. Evet, eğitim sisteminin ne kadar saçma ve içten çürük bir sistem olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiş oluyoruz. Eğitim sisteminin temelinde büyük bir sorun olduğu için bunun sıkıntılarını ömrümüz boyunca biz çekeceğiz. İşte tam olarak da bu yüzden kendi geleceğimiz için; mücadelede el ele verelim!

SAĞLIK MESLEK LİSESİNDEN BİR ÖĞRENCİ

YTÜ'de DGB'lilere gözaltı

9 Şubat günü İstanbul'daki Yıldız Teknik Üniversitesi'nde astıkları afişlerle ve açtıkları standla gençliği mücadeleye çağıran 3 DGB'li gözaltına alındı. Götürüldükleri Esenler Üçyüzlü Karakolu'nda ifade vermeyi reddeden DGB'liler geceyi gözaltında geçirdiler. 10 Şubat günü “terör örgütü propagandası yapmak” suçlamasıyla savcılığa çıkarılan DGB'liler iki haftada bir karakola giderek imza verme şartı ve yurtdışına çıkış yasağıyla serbest bırakıldılar.

Ortadoğu'da savaş kışkırtıcılığı

Cizre'deki katliam Avrupa'da lanetlendi

Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik Cizre'deki katliamı Avrupa'nın çeşitli yerlerinde yapılan eylemlerle lanetlendi.

8 Şubat günü Nav-Dem'in çağrısıyla, **Düsseldorf**'ta bir yürüyüş yapıldı. Nav-Dem adına Cizre katliamı ile ilgili en son gelişmeleri içeren bir bilgilendirme yapıldı. Ardından, katliamı gerçekleştiren sermaye devleti ve onu destekleyen, Alman devleti de dahil emperyalist devletlerin teşhir edildiği konuşmalar yapıldı, Cizre direnişi selamlandı.

Yürüyüş boyunca, binlerce kişi hiç ara vermeden sermaye devletine ve dümenindeki AKP gericiğine karşı öfkeli sloganlar haykırdı. Yürüyüşle tekrar tren garına gelinerek burada miting yapıldı. Yürüyüş ve mitingi yerli halk ilgiyle izledi.

Aynı gün **Fransa** Demokratik Kürt Konseyi'nin çağrısıyla Paris'teki Türkiye Büyükelçiliği önünde bir araya gelen kitle, Kürdistan'daki katliamları lanetleyen dövizler ve sloganlarla Türk sermaye devletinin gerçekleştirdiği katliamlara karşı Fransa'ya seslendi.

Polis ablukasında gerçekleşen eylemde polis eylemcilerin elçilik önünü terk etmesini isteyerek gaz ve copla azgınca saldırdı. Saldırı sonucunda 15 eylemci yaralanırken 25 eylemci gözaltına alındı. Yeni bir eylem çağrısı Republique Meydanı'na yapılırken burada eylem yapan kitleye polis art arda saldırıda bulundu.

Yine aynı gün **Frankfurt**'taki tren garından Türkiye Konsolosluk'u'na yürünerek burada miting yapıldı. İş günü ve yağışlı bir havaya rağmen eyleme yoğun bir katılım olurken polis konsoloslukun etrafını ablukaya aldı. Protesto mitingi bir saatlik ajitasyon konuşmaları ve atılan sloganların ardından sona erdi.

8 Şubat günü **Bielefeld**'deki yürüyüş için çağrıyı NAV-DEM yaptı. Bu çağrı üzerine önce, Bielefeld ve Çevresi Güç Birliği, Die Linke ve BİR-KAR'ın ortaklaşa açıkları bilgilendirme çadırının önünde toplanıldı. Burada toplanan kitle dünyanın ve Avrupa'nın sessizliğini protesto etmek üzere eylet çapında radyo ve televizyon yayını yapan WDR/Bielefeld önüne yürüdü.

Emperyalistlerin Cenevre üzerinden kurguladıkları plan şimdilik boşa düştü. Suriye görüşmeleri 25 Şubat'a ertelendi. Bu arada Suudi Arabistan ve Türkiye'nin Suriye'ye yönelik işgal hazırlığı yaptığı ve ABD'nin de buna onay verdiği söyleniyor.

ANKARA-RİYAD HATTINDA SAVAŞ HİSTERİSİ

Suriye'ye karşı icra edilen yıkıcı savaşın seyri genel hatlarıyla netleşti. Emperyalist-siyonist güçler ile Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi suç ortakları adına savaşan cihatçı çeteler için hezimet artık kaçınılmaz.

Savaş kısa sürede bitmeyebilir, ancak cihatçı çetelerin önemli mevziler kaybettiği, çatışmaların seyrinin bu yönde ilerlemeye devam edeceği, farklı çevreler tarafından da kabul ediliyor. Nitekim cihatçılarla hamileri de hezimete uğradıklarını itiraf ediyorlar.

Çetelerin Halep kenti ve çevresinden temizlenmesiyle Türkiye sınırının önemli ölçüde bloke edileceği, silah ve tetikçi akışının kesileceği, böylece sıranın IŞİD'in merkezi olan Rakka'ya geleceği belirtiliyor.

CIHATÇI ÇETELERİ KURTARMA ÇIRPINIŞLARI

Gericiler emelleri için Suriye halkına karşı kullandıkları cihatçıların hezimetini Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsünün kabusu oldu. Son günlerde Katar'dan pek ses çıkmazken Türkiye-Suudi Arabistan ikilisinin histeri boyutuna varan çıkışları gündemde.

Ankara'daki dinci-faşist rejim ile Ortaçağ kalıntısı şeriatçı el Suud rejimi, Suriye'ye savaş ilan etme hazırlığı içinde olduklarını dillendirmeye başladılar. AKP iktidarının Ortadoğu'daki tek dostu olan el Suud rejimi, Türkiye üzerinden Suriye'ye saldırmak için 150 bin askerden oluşan bir ordu hazırladığını ilan etti. ABD emperyalizmi tarafından da olumlu

karşılaman bu çıkışa, Türk sermaye devletinden de destek geldi. Böyle bir çılgınlığı göze alabilirler mi? Bu henüz belli değil ancak cihatçı çeteleri kurtarıp Suriye'yi parçalamak için savaş hazırlığı yapan Türk devleti-el Suud rejimi hattında histerinin dorukta olduğu kesin.

MÜLTECİLER İÇİN TİMSAH GÖZYAŞLARI

Cenevre 3 konferansı baltalayarak savaş kundakçılığına devam eden Türk devleti-el Suud rejimi ikilisi, mültecilerin insani dramını istismar etmeye yelteniyorlar. IŞİD'e açtıkları kapıları mültecilere kapatan AKP iktidarı halen "güvenli bölge" için çırpınırken, 11 aydır Yemen'i bombalayan el Suud rejimi ise, Suriye halkını Esad zulmünden kurtarmak için savaşacağı iddiasında.

Savaş suçlusu iki rejimin "insani kaygılar"dan söz etmelerini elbette ciddiye alan yok. Ancak Suriye'ye karşı icra edilen yıkıcı savaşın baş tetikçileri olan iki rejimin bu ülke halklarının acılarıyla alay edercesine insani sorunlardan söz etmeleri tam bir arsızlıktır. Suriye'de işledikleri suçların yanı sıra el Suud rejimi aylardır havadan bombaladığı Yemen'de,

dinci faşist rejim ise Kürt halkına tanklarla saldırarak savaş suçu işlemeye devam ediyorlar.

SAVAŞ HİSTERİSİNE KARŞI MÜCADELE

Batılı emperyalistler hizmetinde icra ettikleri saldırgan politikaları iflas eden Türk devleti-el Suud rejimi ikilisi ciddi bir hezeyan içindeler. Suriye'ye doğrudan saldırma çılgınlığına yol açabilecek noktaya ulaşan bu hezeyan, bölge halkları için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır.

Suriye'ye saldırının tüm bölgeyi yanına çevirecek bir savaşa yol açacağı kimse için bir sır değilken, iki rejimin savaş kundakçılığına karşı mücadelenin önemi artıyor. Gericiler yayılmacı hırsları için bölgeyi cehenneme çevirip halkları yıkıma uğratmaktan çekinmeyeceklerini pratikleriyle ispatlayan bu rejimleri durdurmak için harekete geçmek ilerici-devrimci güçlerin temel kaygılarından biri olmalıdır. Hem savaş kışkırtıcısı gerici rejimlere hem emperyalist efendilerine karşı durabilecek bölgesel birleşik bir direnişin örgütlenmesi halkların geleceği açısından kritik önemdedir.

ABD'den Suudi harekatinde onay

Suudi gericilerinin "IŞİD'e karşı" bahanesiyle Suriye ve Irak'taki kara harekati hazırlıklarına ABD'den "memnuniyet verici" açıklaması geldi. ABD Savunma Bakanı Carter, 5 Şubat günü Nevada'da askeri hava üssünde katıldığı programda açıklamalarda bulundu.

Burada gelen bir soru üzerine Suudi Arabistan'ın kara operasyonuna katılması ile ilgili adımlarını değerlendiren Carter, "Gelecek hafta Brüksel'de Suudi Arabistan ve diğer 25 ülke bu tür katkıyı görüşmeyi umuyorum" dedi. Görüşmelerin askıya alınmasıyla birlikte

bölgedeki çıkarlarını kirli savaşlarını tırmandırarak elde etmenin hesabını yapan emperyalistler, bu yönde de yeni görüşmelere hazırlanıyor. Carter sözlerinin devamında da IŞİD'e karşı kampanya yalanlarını sürdürerek Suudi Arabistan'ın yanı sıra diğer ülkelerden de "bu yönde çabalarını arttırmaları" beklentisini dile getirdi.

Carter, "Dolayısıyla bu tür haberler çok memnuniyet verici. Suudi Arabistan Savunma Bakanı ile gelecek hafta bunu ve yapabilecekleri diğer katkıları görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum" ifadelerini kullandı.

Libya'ya saldırı hazırlığı

Libya'yı yedi ay boyunca bombalayan savaş aygıtı NATO, Kaddafi yönetimini devirerek ülkeyi altın tepside cihatçı çetelere sundu. Merkezi otoriteden yoksun bırakılan Libya'nın birkaç parçaya ayrılmasına zemin hazırlayan saldırganlar, "ülkeyi özgürleştirme" hareketini tamamlamış oldular.

NATO saldırısından sonra cihatçı çetelerle savaş ağaları arasında bölüşülen ülkenin birçok bölgesinde çatışmalar halen devam ediyor. Libya IŞİD'in, El Kaide'nin, Müslüman Kardeşler'in cirit attığı, emperyalistler adına tetikçilik yapan güçlerin alan hakimiyeti ve rant uğruna savaştığı bir coğrafyaya çevrildi. Bu koşullarda başkent Trablusgarp'ta kurulan kukla hükümetler ise, kendilerini korumaktan bile aciz kaldılar. NATO'nun savaş uçaklarına binerek Libya'ya gelen bu işbirlikçi takımı da, çeteler savaşında bir taraf olmanın ötesine geçemiyor.

NATO saldırısını organize eden emperyalistlerle Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi suç ortakları, Libya'nın zenginliklerini paylaştılar. Salırganlar, güçleri oranında yağmadan pay aldılar; örneğin Libya petrolünün %45'i ABD şirketleri tarafından ele geçirildi.

YAĞMACILAR MEMNUNDU

Ülkeyi yakıp yıkan, on binlerce insanı katleden NATO ile suç ortakları, Libya'yı aralarında yağmalayarak emellerine ulaştılar. Bu hedefe ulaşmak için ülkenin cihatçı çeteler tarafından parsellemesine göz yumdular. Hatta bu durumu kendileri yarattılar. Zira birbiriyle uğraşan savaş ağalarından kendilerine zarar gelmeyeceğini varsayan emperyalistlerle suç ortakları ne El Kaide'yi ne IŞİD'i rahatsız ettiler. Amaç hasıl olmuş, Libya parsellemişti, yağmacılar memnundu.

İŞİD'E "İSLAMİ EMİRLİK"

Hem Irak'ta hem Suriye'de sıkışan IŞİD'in şefleri, son dönemde Libya'ya taşınmaya başladılar. Bellik ki, Libya'yı "güvenli bir liman" olarak görüyorlar. Nitekim

geçen yıl Sirt bölgesinde "islami emirlik" kuran IŞİD'e, kimse bir şey demedi. "Teröre karşı savaş" ilan ettiğini iddia eden emperyalistler, IŞİD'in "islami emirlik" kurmasına itiraz etmek bir yana yeşil ışık yaktılar. Zira Libya halkının maruz kaldığı yıkımlar, ödediği bedeller yağmacıları ilgilendirmediği için, El Kaide'nin yanı sıra, IŞİD'e de payını vererek diyet borçlarını ödediklerini varsaydılar.

İŞİD PETROLDEN PAY TALEP EDİNCE

Yağmadan pay alan koalisyon, geçen hafta İtalya'nın başkenti Roma'da düzenlediği toplantıda "teröre karşı savaş" adı altında Libya'ya saldırıyı tartıştı. İslami emirlik kurması için IŞİD'e yeşil ışık yakanlar, şimdi utanmadan "teröre karşı savaş"tan söz etmeye başladılar. Tabi gerekçe yine, IŞİD...

Batılı emperyalistlerin başını çektiği yağmacı takımı, IŞİD dahil, cihatçı çetelerin Libya'da üs kurmalarına onay vermişken, "teröre karşı savaş" hassasiyeti nereden çıktı? Tahmin edileceği gibi, bunun esas nedeni petroldür. Zira geçen yıl emirliğini kuran IŞİD, Libya petrolünden pay istiyor. Yağmacıların bu isteği dikkate almamaları üzerine, Sirt kentine, yani IŞİD emirliğine yakın petrol alanlarının en azından bir kısmını ele geçirmek için harekete geçti. Ele geçirdiği bölgeleri genişletmeye başlayan IŞİD, yağmacıları tedirgin edince, Roma'da toplanan 22 devletin temsilcisi Libya'ya saldırıyı tartıştılar.

İLK HAMLE İNGİLİZ EMPERYALİZMİNDEN

Yağmacı koalisyon saldırı başlatma konusunu tartışırken, İngiltere harekete geçerek bin askerden oluşan işgalci bir gücü Libya'ya konuşlandırdı. Parlamentodan izin almaya gerek duymayan David Cameron başkanlığındaki İngiliz hükümeti, "teröre karşı savaş" gerekçesinin arkasına sığınarak, işgalci birliğini Libya'ya gönderdi. Askeri birliğin kalacağı süre belirlenmediği gibi, yeterli olmaması durumunda yeni birliklerle güçlendirilmesi de gündeme gelebilecek. İngiliz hükümeti, enerji şirketlerinin ele geçirdiği petrol alanlarını korumakla mükellef olacak. Görüldüğü üzere İngiltere teröre karşı savaş için değil, yağmadan aldıkları payı, yani petrol alanlarını korumak amacıyla Libya'ya işgalci güç konumlandırdı.

Kadim sömürgeci imparatorluk İngiltere, yolu açtı. Büyük olasılıkla yakında diğer yağmacıların da Libya'ya işgalci güç göndermelerine tanık olacağız.

Libya'yı yakıp yıkarak dinci çetelere teslim edenler, yarattıkları bu sorunu gerekçe göstererek bir kez daha saldırıyorlar. Henüz anti-emperyalist bir direniş başlatamayan Libya halkı, yazık ki hem dinci çetelerin hem yağmacı saldırganların kurbanı olmaktan da kurtulamıyor. İşgalcilerle dinci çeteler arasında sıkışan Libya emekçileri için tek çıkış yolu hem işgalcilere, hem işbirlikçilerine, hem de dinci çetelere karşı direnmektir.

Siyonist devlet de ilişkileri 'düzeltmek' istiyor

Siyonist İsrail, Türk sermaye devletiyle işbirliğini arttırmak için adımlarını hızlandırıyor. Doğu Akdeniz'den doğalgaz çıkarma çalışmalarına yoğunlaşan İsrail, buradan çıkacak doğalgazı Avrupa'ya ulaştırmak için Türkiye ile daha yakın bir ilişki geliştirme çabası içerisinde.

İsrail Enerji Bakanı Yuval Steinitz konuyla ilgili yaptığı açıklamada, Doğu Akdeniz'i kendi denizleri olarak ifade ederek "Denizlerimizden çıkacak doğalgaz miktarının, tahminlerimizden çok daha fazla olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle önümüzdeki dönemde İsrail'in münhasır deniz bölgesinde yeni aramalara başlayacağız" dedi.

Kıbrıs açıklarında bulunan doğalgaz yataklarını da hedeflediklerini dile getiren Steinitz, bu bölgeden çıkaracakları doğalgazı Avrupa'ya ulaştırmak için Türkiye'yle işbirliğini geliştirmek istediklerini şu sözlerle ifade etti: "Bu gazın Türkiye üzerinden Yunanistan'a ve Avrupa ülkelerine ulaşması için ilk evvel İsrail ile olan ilişkileri eskisi gibi iyileştirmeli."

Öte yandan, Kıbrıs Rum yönetimi ise Türkiye ile böyle bir işbirliğinin geliştirilmesi için öncelikle Kıbrıs sorununun çözümü yolunda adım atılmasını istiyor.

Geçtiğimiz günlerde siyonist sözcüler bu yönde Kıbrıs ve Yunanistan temsilcileriyle görüşmeler gerçekleştirmişti. Türkiye'den de İsrail'le ilişkileri 'düzeltme' yolunda adımlar atılmıştı.

İŞİD'den Şam'da bombalı saldırı

Suriye'de istediklerini elde edemeyen Türk sermaye devleti ve Suudi krallığı, IŞİD ve diğer gerici çeteler eliyle Suriye'de bombalı saldırılar yapmayı sürdürüyor. Bölgedeki halkları ve kendi ülkelerinde zulme karşı direnenleri "terörist" olarak niteleyen gerici devletler, kendi destekledikleri dinci çeteleri ise "muhalif" olarak sunarak bölgedeki çıkarları doğrultusunda katliam yapmaktan geri durmuyor.

9 Şubat günü de Şam'ın kuzeyinde gerçek-

leşen bombalı intihar saldırısında en az 20 kişi ölürken, 40'tan fazla kişi yaralandı. Saldırıyı IŞİD üstlenirken, Suriye İnsan Hakları Gözlemevi, ölenlerin arasında polislerin de olduğunu öne sürdü.

İntihar eden çetecinin de polis kılığında saldırıyı gerçekleştirdiği belirtilirken, Suriye tarafından yapılan açıklamada, meyve-sebze satışı yapılan bir marketin önünde patlamanın gerçekleştiği duyuruldu.

Hesap vermekten kurtulamayacaklar!

Kırşehir'de 8 Eylül 2015'te Gül Kitabevi'nin yakılmasına ilişkin davanın ikinci duruşması geçtiğimiz günlerde Kırşehir Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmada, Gül Kitabevi'nin avukatları reddi hâkim talebinde bulundular ve ilk duruşmadan bir gün sonra serbest bırakılan üç kişinin delilleri karartabileceği gerekçesiyle tutuklanmalarını talep ettiler.

Reddi hâkim talebinin Nevşehir Ağır Ceza Mahkemesi tarafından değerlendirilmesine, üç faşistin tekrar tutuklanması talebinin reddine, tutuklu Mustafa Tekte'nin tahliyesine, Ramazan Doğan ve Ramazan Akçakaya'nın tutukluluk halinin devamına karar verildi. Bu karar kimseyi şaşırtmadı. Başından itibaren mahkeme, dört dörtlük bir devlet operasyonu olan 8 Eylül'ün "mağduru" faşistleri salıvermeye odaklanmıştı. Nitekim ilk mahke-

mede üç tahliye kararıyla faşistlere tam destek verdiğini göstermişti. Son olarak bir faşist daha serbest bırakıldı.

Sanıkların avukatlarından MHP İl Genel Meclis Üyesi Bülent Demirbaş, Gül Kitabevi emekçilerinden Eşref Odabaşı'nın politik kimliği üzerinden demagoji yaptı. Odabaşı'nın Facebook sayfası üzerinden PKK'yi öven paylaşımlar yaptığını iddia etti. Bu faşist avukata göre sorun etnik değildi. Galejana gelen beş bin kişi PKK'ye tepki göstermek istemişti. Maktulları kimseye zarar vermek değildi. Gül Kitabevi emekçileri şehit cenazelerine tepki için toplanmış "vatanseverleri" tahrik etmişlerdi.

Gül Kitabevi önünde toplanmış faşistler kitapları hastalıklı bir coşkuyla yakmışlar, insanlar yanarak ya da dumandan boğularak yaşamlarını yitirmekten son-

anda kurtulmuşlardı.

Bülent Demirbaş da diğer avukatlar da hem Kırşehir'i yakanları, hem de bu sürece göz yuman kolluğu çok iyi tanıyorlardı. Karanlıktan beslenen faşistlerin dört dörtlük devlet operasyonu için mobilize olduklarını biliyorlardı. Tüm bu yapılanları meşru gördükleri için avukatlıklarına soyunmuşlardı.

Onlara göre, halkların kardeşliği mücadelesi veren herkes suçluydu. Eşref Odabaşı'nın Türk milliyetinden emekçi bir ailenin çocuğu olarak Kürt sorunu konusundaki duyarlılığı, Kürt legal partile-

rinde il başkanı konumuyla yıllarca görev alması, seçimlerde aday olması ise en büyük suçtu.

Bülent Demirbaş'lar ne yaparlarsa yapsınlar, hırsızlık, tecavüz, uyuşturucu kullanma, uyuşturucu kullandıktan sonra sağa sola saldırma vb. suçları işleyen faşistlerin yaptıklarını ve devletlilerin alkış tutan yaklaşımlarını ne haklı çıkarabilir, ne de karartabilir. Onlar tarihin karanlık sayfalarında yerlerini çoktan almışlardır ve er ya da geç emekçilere hesap vermekten kurtulamayacaklardır!

Ankara Katliamı dördüncü ayında lanetlendi

Ankara Katliamı'nın dördüncü ayında katledilenler anıldı, katliam lanetlendi.

10 Şubat günü KESK, DISK, TTB ve TMMOB'un çağrısı ile **Ankara** Tren Garı önündeki anmada yaklaşık üç yüz kişi yer alırken, Tunus, Paris ve Türkiye'de devlet katliamı ile yitirilenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından Cizre'de, Sur'da katliamların hala devam ettiği vurgulanarak bunun bir devlet geleneği olduğu söylendi. Anmaya, Fransa, Belçika, Hollanda, İspanya ve İtalya'dan da katılımlar olurken Avrupa Sendikalar Konfederasyonu adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda Türk sermaye devletinin Ankara Katliamı'nın sorumlularını bildiği halde cezalandırmadığına dikkat çekildi. Yine katliam sonrası yapılan eylemlere de devletin saldırdığına değinilerek hükümetin diktatörce yönettiği vurgulanırken işçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırılar yaşandığına da dikkat çekildi.

Aynı gün **İstanbul** Emek ve Demokrasi Koordinasyonu da, Galatasaray Lisesi önünde eylem yaptı. Yapılan konuşmalarda Diyarbakır ve Suroç katliamlarında olduğu gibi Ankara Katliamı'nın faillerinin de bilindiği belirtilerek hesap sormada kararlı olduğu vurgulandı. Baskılara rağmen katliamlara, çocuk ve sivil ölümlerine karşı mücadelenin süreceği ifade edildi.

"FAİLLER KORUNUYOR"

Basın açıklamasında katliamların adli bir olaya indirgenmeye çalışıldığı, sadece bombacıların suçlu tutularak faillerin göz ardı edilmeye çalışıldığına dikkat çekildi. Açıklamada, "Canlı bombalar harekete geçmeden bir şey yapamayız" sözü teşhir edilirken katliamın ardından sözde ulusal yas ilan edilirken katliam protestolarına katılanlara davalar açıldığına dikkat çekildi. Yine Ankara Katliamı'nın gerçekleştiği yerde hiç polis olmadığı ifade edilirken Kürdistan'a yığılan asker, özel tim ve nereye bağlı olduğu belli olmayan katliam timlerine dikkat çekildi. Yargının da Cumhurbaşkanı gibi devlet sözcülerine göre işlediğine vurgu yapılan açıklamada bu yargıdan adalet beklenmediği belirtildi.

Eylem öncesi Galatasaray Lisesi'ne çıkan bütün yollara TOMA, çevik kuvvet ve sivil polis yığınağı yapıldı. Basın açıklaması henüz başlamamışken polis "Pankartlarınıza ve sloganlarınıza dikkat edin" minvalinde anons yaparak kitleyi taciz etti. Yine eylem bittiği anda "dağılin" anonsları yapıldı, kitlenin boşalttığı alan çevik kuvvet tarafından hızla doldurularak kitleye saldırı fırsatı kollandı.

İzmir'de ise valilik Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri'nin anma yapmasını

yasakladı. Alsancak Garı'nda yapılmak istenen anma öncesi garın içerisi ve dışarısı polis barikatı ile kapatıldı. Kurumların polislerle görüşmesinde, temsili bir grubun karanfil bırakması önerisi de reddedilirken, görüşmeden bir sonuç çıkmadı. Kurum temsilcilerinin eylemi konuşmak için toplandığı esnada polis garın içerisine girdi. Temsilciler adına yapılan açıklamada eylemin yapılması kararı alındığı belirtildi. Ardından, Halkevleri yolu trafiğe kapatıp anma yapmak istedi. Bunun üzerine ise polis kitleye saldırarak onlarca kişiyi gözaltına aldı.

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu tarafından Forum havuz başında yapılan açıklamada, Türk sermaye devletinin başta Kürt halkı olmak üzere ilerici-devrimci güçlere yönelik her türlü barbarlığı uyguladığı, bunun ötesinde devletin kirli çıkarları için Ortadoğu'da da saldırganlıkta sınır tanımadığı vurgulandı. Eylemde Suroç'ta ve Ankara katliamında yaşamını yitirenler anılırken, Sur'da, Cizre'de yaşanan katliamlara ve sokağa çıkma yasaklarına da dikkat çekildi. Bu katliamlara ancak mücadelenin yükseltilmesiyle son verilebileceğinin altı çizilerek eylem sonlandırıldı.

Kitap tanıtımı...

Greif Direnişi: Sınıf hareketinin devrimci geleceği

10 Şubat tarihi, “eski”ye dair ne varsa yerle bir ederek sınıf hareketinde yeni bir dönemin önünü açan, sınıf mücadelesinde çitayı yükseltmenin adı olan Greif işgali’nin yıldönümü.

Temmuz 2015’te Eksen Yayıncılık tarafından yayınlanan **“Greif Direnişi: Sınıf hareketinin devrimci geleceği”** başlıklı kitapta, Greif’te işgale giden sürecin, işgal ve sonrasında yaşananların resmi bütünlüklü olarak verilmiş. Yaşandığı süreçte önemli bir bölümü *Kızıl Bayrak*’ta yayınlanmış olsa da, Greif’te hem direnişi hem de ihaneti belgelemesi açısından çok yerinde ve derli toplu bir çalışma olmuş. Tarihi bir belge niteliğindeki bu kitap, tüm taşların yerli yerine oturtulmasını sağlayacaktır.

MADALYONUN İKİ YÜZÜ: DİRENİŞ VE İHANET!

10 Şubat’ta Hadımköy’de kopan fırtına, eskiye dair kalıpları kırmış, siyasal-sendikal alandaki kimlikleri ve konumları netleştirmiştir. Bu açıdan geleceğe bıraktığı muazzam dersleri özümsemek, Greif’i aşan yeni Greif’ler yaratmanın ön şartıdır.

Greif Direnişi’nin en önemli yanlarından biri; son 30-40 yıl üzerinden bakıldığında sınıf hareketinin büyük bir gerileme yaşadığı, sendikaların ihanet şebekeleri tarafından zapturapt altına alındığı bir süreçte, yol açıcı bir eylem olarak adını sınıfın mücadele tarihine yazdırmasıdır. Bunun, taşeronluğun üretimde başlı başına bir sömürü yöntemine dönüştüğü bir süreçte (Greif’te 44 taşeron firma vardı) başarılmış olması, direnişin bir diğer önemli üstünlük alanıdır.

Greif Direnişi bir dizi gerçeği, pratiğin acımasızlığıyla gün yüzüne çıkardı. Sınıf mücadelesini sendika binalarına, toplu sözleşme masalarında gizli saklı yapılan pazarlıklara indirgeyen eski anlayışların; sınıfı kötürümleştirmek ve sermaye karşısında kaybettirmekten başka bir sonuç yaratmayan mücadele kaçkınlığının sonuna gelindiğinin, sendikal mücadele diye yutturulmaya çalışılan uzlaşmacı, ihanetçi çizginin iflas ettiğinin ilanı oldu.

Greif kitabında madalyonun iki yüzü var. İşgalci Greif işçileri direnişi, sendikal ihanet çeteleri ise ihaneti büyümüşlerdir. İhanetçi sendikal düzenin tek panzehrinin taban örgütlülükleri olduğu, tarihte onlarca kez görüldüğü gibi Greif’te de pratikte sınanmıştır.

Pratik, kimin konumunun ne olduğu-

nu göstermesi bakımından paha biçilmez dersler sunar. Durgun zamanlarda söylemleriyle mangalda kül bırakmayanlar, mücadele alanlarında aldığı/almadığı tutumlarıyla kim olduklarını ve nerede durduklarını gösterirler. Greif Direnişi’nde gün yüzüne çıkan bir diğer gerçek de bu olmuş; direniş, ayan beyan yaşanan sendikal ihaneti suskunluk fesadıyla geçiştirmeye çalışanların, kendilerini farklı sıfatlarla ifade etseler de, gerçek yüzlerini açığa çıkarmıştır. Bir başka tutum da, bazı siyasal çevrelerin sendikal bürokrasi ile bir yandan iyi geçinme çabaları, diğer yandan ise direniş kırıldıktan sonra sendikal bürokrasiyi eleştirme ikiye bölünmüşlüğüdür.

Vurgulamakta yarar var. Haziran Direnişi’nde militanlığı törpülemeye çalışan, düzeni aşma eğiliminden korkan reformizmin çözümsüzlüğü Greif Direnişi sırasında da kendini göstermiştir. Bunların sendikalardaki temsilcileri, eylem biçimiyle düzeni aşan, yasallık cendresini kırarak fiili-meşru mücadele yolunu tutan işçilere karşı sınıf düşmanlarının yanında saf tutarak, ya da saf tutulmasına sessiz kalarak, konum ve kimliklerinin Gezi’de de Greif’te de aynı olduğunu göstermişlerdir. “Devrimcilik” iddiası taşıyan bazı çevrelerin sendikalarda tuttukları koltukları korumak adına almadıkları tutum ise utanç vericidir. Bir başka tutum ise, hazımsızlıktan kaynaklı direnişi görmezden gelme olmuştur.

Şu yalın gerçek Greif işgali’nin üzerinden henüz bir yıl geçmişken, Metal Fırtınası’nda bir kez daha görülmüştür: Sınıf hareketinde yeni bir dönem başlıyor, “eski”ye sarılanlar hızla tükenecektir.

Greif Direnişi, sendikal bürokrasinin fabrika temsilcilerini ve komitelerini ken-

dine tabi kılarak işçileri karar süreçlerinin dışında bırakma ve siyasal yapıları işçilerden yalıtma çabalarının boşa düşürüldüğü bir mevzi olmuştur.

Greif sadece eylem biçimiyle değil örgütlenme tarzıyla da geleceğe ışık tutmaktadır. Sınıf hareketinin, ‘60’lı-‘70’li yıllarda yarattığı değerler Greif’te yeniden vücut bulmuştur. Taşeron köleliğine karşı mücadeleyi dillerden düşürmeyenler, Greif’te taşeronun kaldırılması mücadelesi veren işçileri “hayalcilik”le suçlamışlardır.

GELECEĞİ TEMSİL EDEN “YENİ” “ESKİ”NİN SONUNU GETİRECEKTİR!

Nasıl ki ‘60’lı yılların sınıf mücadelesi militan çıkışıyla Türk-İş’e karşı açılan bir bayrak olup DİSK’i yaratmış, fiili direniş ve işgallerle kendi yolunu açmışsa, bugün de sınıf mücadelesinin önünde engele dönüşen icazetçi-bürokrat takımı bir kez daha aşılabilecek, su yatağını bulacaktır. “Çağdaş sendikacılık” olarak kodlanan ve özünde işbirlikçilik ile ihaneti barındıran çürümüşlüğü sonunu getirecek olan, “söz, yetki, karar”ın taban örgütlülüklerinde olduğu fiili-meşru mücadele hattıdır.

Sendikal bürokrasi açısından, yasal icazetçiliğin ötesine geçip sermaye ve devletle açıkça işbirliği yaparak, sınıf hareketi açısından önemli bir işgal eylemini kırmak, Türk-İş ile olduğu iddia edilen ayrım çizgilerinin çoktan yok edildiğinin ispatı olmuştur. Bu ihanet odaklarının takındıkları düşmanca tavır, Greif Direnişi şahsında temsil edilen “yeni”yedir. Bu “yeni”nin ilk kıvılcımı Greif’te çakılmıştır. Geleceği temsil eden “yeni”, “eski”nin sonu demektir; düşmanlığın sebebi temelde budur.

Sermaye sınıfı kıdem tazminatının gaspı için ellerini ovuştururken hiçbir dişe dokunur hazırlık yapmayan DİSK ve Türk-İş’in “kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir” söylemleri, içi boş hamasi nutuklardır. Mevzi direnişlere dahi sahip çıkmayanların sınıfın bütününe gerçekleştirilecek saldırı karşısında “genel grev ilan ederiz” söylemleri gülünçtür.

ÖNCÜ İŞÇİLERİN BAŞUCU KİTABI

Bir başucu kitabı olarak Greif Direnişi kitabının yaygın satışı, başta stratejik sektörler olmak üzere öncü işçilere ulaştırılması önemlidir. Zira Greif bir sıçrama döneminin ilk kıvılcımdır. Ve yeni Greif’leri yaratacak öncü işçilere, önemli dersler ve deneyimler bırakmıştır. İkinci-üçüncü baskıyı ihtiyaç haline getirecek bir kampanya yürütülebilmelidir.

Yeni öncü işçi kuşağının mevcut sendikal anlayışın bürokratik çarklarından kurtarılması temel bir ihtiyaçtır. Bu başarılamadığında, sendikal mücadele süreçlerinde temsilcilik vb. ayrıcalıklarla öncüler sınıftan ayırıştırılmakta, bürokratik işleyişin parçası haline getirilmektedir. “Eski”yi yıkabilmenin bir yönü de, bu bürokrat yetiştirme kanallarını tıkamak, öncülerini dönüştürebilmektir.

Sınıf hareketinin yıllar önce kaybettiği yörüngesini bulmasının ilk adımı olan Greif Direnişi, sınıfın daha ileri eylemlerinin müjdeleyicisi bir kutup yıldızıdır. Sendikal ihanet çeteleri ile hesaplaşmak ve sermaye ile dişe diş sınıf savaşımına girişmek, kutup yıldızının yol göstericiliğinde başarılabilecektir.

Zira Greif Direnişi sınıf hareketinin devrimci geleceğidir!

**ÖZGÜR KARAGÖL - TKİP DAVA TUTSAĞI
SİNCAN 1 NO’LU F TİPİ HAPİSHANESİ**

Cizre'de katliam var!

Dündeki gelecek

Her gün bombalar yağıyor Kürdistan'a...

Her gün parmaklarımızın dokunduğu klavyelere kan akıyor. Kan damlıyor sabah, akşam televizyonlardan, radyo sesleri kulaklarımızı sağır ediyor.

70 yaşına rağmen gün görmemiş nineler, eli taze kınalı gelinler, bıyıkları yeni terlemiş delikanlılar, daha gün ışığına çıkmamış anne karnında bebeler düşüyor onar onar, yüzer yüzer toprağa.

Onlarca yaşam bir sayıya dönüşüyor.

Yastığa bir gün olsun kaygısız düşmeyen başlar, bir aşktan önce kurşunların doldurduğu yürekler, bebelerin atamadığı adımlar, koşmamış bacaklar, çekilmemiş halaylar kalıyor evlerin önünde, sokaklarda ve de canlı çığlıklar... Feryatlar, ağıtlar, donmamış gözbebeğinin bedeli yaşlar...

Ölümler bir fotoğraf karesi oluyor sonra, tıpkı yaşamların bir rakama dönüştüğü gibi. Her gün yenileri çekiliyor. Her gün yenileri sergileniyor. Ve her yeni katliamda eskiler siliniyor.

Sadece Kürdistan değil, sınırlarla çevrilmiş, çitlerle örülmüş bu dünyada öyle hudutsuz ki ölüm, öyle hudutsuz ki kölelik.

Suriye'de, Filistin'de, Irak'ta, Yemen'de, Bahreyn'de bombalar yağıyor. Ölüm sarmaşığı Orta-doğu'dan Kafkasya'ya tüm dünya topraklarında sarıyor emekçi halkların boğazını. Egemenlerin daha fazla para, pazar, kar arayışları; milyonlarcamızı ötekileştirip düşmanlaştırmak için çizdikleri dünya sınırlarını kaldırıyor. Kirli savaşlar sınır tanımıyor.

Hatırlayın Hiroşimayı, Vietnamda tecavüze uğrayan çocukları, sabun köpüklerinde yiten binlerce yahudi insanın hayatını, topraklarından koparılıp köleleştirilen Afrikalıları, Yugoslavya'daki kanlı operasyonları, 11 Eylül saldırıları bahane edilerek yoksul Afgansitan'ın "barış güçleri"yle işgalini... Dün Hiroşima, Sabra-Şatilla, Afganistan, Lübnan, bugün Kürdistan, bugün Filistin ve bugün tüm dünya toprakları...

Televiyon ekranlarının önündeki görüntüler, gazetelerdeki resimler, çekilen fotoğraflar, bunların hepsi gerçek! Dün yaşananlar bugün gibi ve bugün bombalar yağmaya devam ediyor; Diyarbakır'dan, Suruç'tan, Ankara'dan, Sultanahmet'ten Cizre'ye...

S. GÜL

